

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

III. Évfolyam 4. szám
Tél 2022.

Hálaadó ima
Harangok csengése
Angyalok kórusa
Hárfák pengetése
Lélek utazása
Szeretet ünnepe
Csillag ragyogása
Jézus születése.
Szent Karácsony jöjj el!

(HerMann)

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Tisztelettel, és szeretettel köszöntelek az Alkotó Téli számában! Lapozd fel, és az alkotásokon keresztül járd be a szeretet és béke útját! Igaz, kerülhet elébed néhány alagút is, ám a szeretet csillaga megvilágítja utadat, és mesés csodákat élhetsz át. Ilyen csoda az Adventi várakozás is. E várakozásban megtisztul a lélek, és ünneplőbe öltözik, hogy így találjon rá a Karácsony.

Minden Ember vendég e Földön, s egyszer - mint minden e fizikai világban - ez a vendégség is véget ér. A test megpihen, a lélek hazatér, ám akik még itt maradnak, fájdalomkőnyvet hullatnak. Hiányzik az, aki elment. Nélküle e világ, s az ünnep már nem ugyanaz, de ahogy Lengyelné Török Erika írja egyik versében:

„Légy a Földnek bármely pontján,
Ha éjjel az égre nézel,
Üzenj annak, akit szeretsz,
S hozzá a csillagok viszik el.”

Az idő malmán gyorsan peregnek a percek. Földi utunk egy újabb év felé halad. Kívánom, találj rá az alkotásokban rejlő csodákra, üzenetekre, hogy lélekedben feltöltődve, szellemben gyarapodva, hittel felvértezve léphess fel a 2023-as év vonatára! Utadat áldás kísérje, hogy teljesíthesd földi küldetésedet.

Az Alkotó Irodalmi Kulturális Folyóirat
szerkesztőinek nevében kívánok:
Áldott Karácsonyi Ünnepet,
Békés, boldog Új esztendőt,
meghitt, tartalmas időtöltést!

Hermann Marika
meseíró, Krúdy bronzérmes költő
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

Áldott Karácsonyi Ünnepeket,
és Boldog Új Évet kívánunk!

**Czibere Anita:
Angyalfények**

Angyalfények körbe járnak,
a szívemhez muzsikálnak,
angyalfények szép zenéje,
lelkem kertjét megidézte.

Aranyló tó közepében,
aranyvirág mezejében,
angyalkarok zengik halkán,
szívedben egy örök dal van.

Örök dallam tüzes, fényes,
angyal érintése édes,
lelkem fája, Menny virága,
ágain meg ezer hárfá.

Kicsiny hárfák, angyal ének,
szívem ragyogásáért zenélnek,
szívem ragyogó világa...
milliónyi angyal álma.

Angyal álom...
Szív virágom,
a ragyogó Menny kapuját
szívem énekével tárom.

**Deák Isabelle:
Álmodom...**

Álmodom egy szebb világot,
ránk mosolygó kis virágot.
Napfelkeltét, naplementét,
nagy melegben hűvös estét,
asztalunkra kenyeret,
poharunkba friss vizet.

Nyár melegben langyos esőt.
Karjainkba életerőt.
Kedvesemtől kedves szót,
feszültségből kioldót.
Sóhajunkhoz levegőt,
papírsárkányt lebegőt.

Ébren vagyok nem álmodom,
hideg játszik a tarkómon.
Ágak végén jégből kések,
hó takarja a vidéket.
Alszik minden, mit képzeltem
hólepte álmok az erdőben.

**Erdős Sándor:
Egy szál gyertya**

Kigyúlnak ünnepi fények
Szentkarácsony ünnepén,
feldíszített fenyőfa áll
bent a város főterén.

Két kis gyermek áll a hóban
bámul rongyos ruhában,
szállni látnak angyalokat
hisznek még a csodában.

Gazdag házak ablakában
sütemény illatozik,
halból, kalácsból nincs hiány
itt mindenki jól lakik.

Elindul a két kis gyermek
városszéli házukba,
útközben a sok-sok csodát
tátott szájjal bámulva.

Kopottas kis házhoz érnek
szegénység is itt lakik,
bízik benne a két gyermek
talán ma még jól lakik.

Toporogva lépnek hát be
jól befűtött helyiségbe,
örömkönnyet csalva ezzel
édesanyjuk szemébe.

Mosolyogva ad kezükbe
egy-egy szelet kalácsot,
piszlákoló fény köszönti
ezt a kedves családot.

Asztalon ég egy szál gyertya
rá nem tettek egyebet,
de az összes gazdagságnál
fontosabb a szeretet.

Orosz Margit:
Karácsonyi gondolatok

Mikor emberek szíve összeforr,
Mikor fehérén szítál kinn a hó,
Mikor szobában kékes csend honol,
Fehér szárnyakon érint meg a jó.

Mikor újra hinni tudok benne,
Mikor az éjszakában szárny suhog,
Mikor a világ bölcsőben fekvé
Homályos létünk sejtésén forog.

Mikor az égi követ szekere
Aranyló holdudvaron megáll,
S mikor ránézünk a kisedre,
Töprengésünk igazságot talál.

Mikor elhozza az ígért békét,
S fehér galamb a vállunkra száll,
Míg elosztatja lelkünk sötétjét,
Ország helyett szívünk otthont talál.

Eljön! Minden bizonynal eljön Ő!
Hisz' világra hozott bizonyosságot.
Te is keresd e világosságot!
Minden napunk így lesz szent éjszaka:
Létünk karácsonya.

Nagy Kóré Mária: Karácsony

**Cserna Ferenc: Tanyasi karácsony
(anno)**

Hidegre vált az idő, deresedik a határ,
Jégcsap csüng az ereszen, nem száll rá a kismadár.
Varjak serege kering, károgasuk vad zshivaj,
Melyet néha megszakít bögésével egy bivaly.

Fagyosak a hajnalok, tanya körül csend honol,
Gazdasszony épp fejni megy, gazda lovat abrakol.
Szorgos, ügyes háznépe tyúkot bont, tésztát dagaszt,
Este jó a karácsony, égből száll a szent malaszt.

Jézus eljövételét ünnepli a kis család,
Hálaimát mond ajkuk, s úgy kezdik a vacsorát.
Isten áldását küldi angyalaival szerte,
Szeretet, s béke honol igaz ember szívekben.

**Monda Margit:
Léleköröm**

Történt e már olyan veled,
Hevesebben vert a szíved,
Önzetlenül cselekedtél,
Belül ezért úgy örültél!

Ugye, milyen jó jót tenni,
És ott legbelül érezni,
Amint szétárad az öröm,
Akkor is, ha nincs köszönöm.

Táncra perdül szíved-lelked,
Minden búdat elfelejtéd,
A boldogság szép varázsa,
Csak az kerít hatalmába.

Örülsz te, mert örömet adsz,
Amit lehet, hogy vissza kapsz,
De igazából nem ez fontos,
Hanem amit belül gondolsz.

Olyan könnyű tested-lelked,
Szinte szállni lenne kedved,
Súlytalanul csak lebegni,
Felhők fölé emelkedni.

Ez a hihetetlen érzés,
Ami elől nincs menekvés,
Tüzet gyújt a szíved táján,
Hála nyílik apró lángján.

Lesz belőle meseerdő,
Örök jótéteményt termő,
Messzi világlik a fénye,
Mindannyiunk örömére.

**Fekete Edit:
Megtisztulás**

Néha mindent hátrahagynék!
Vad szél hátán útra kelnék.
Zord hegycúcsára felállnék
A végtelennek kiáltanék!

Ledobnám a lelkem összes bánatát!
Eldobnám a bent ragadt fájdalom ruháját.
Kisírnám az összes könnyemet!
Levetközném az összes bűnömet.

**Ambrus József:
Karácsony**

Bús szívekben legyen ma Karácsony,
templomokban betlehemes szavak,
ilyenkor az ember Krisztust vár,
- a pompás karácsonyfák alatt.
Jászolba nézek ünneplő szemekkel,
térden állva keresem a szépet,
szoríts magadhoz szent Karácsony,
hogy boldog lehessen a lélek.
Békés szemem ünnepi határon,
karácsonyos út párnázott pecsétje,
örömtüzeknél gyémántporos éjjel,
Betlehemből ma is sugárzik a béke.

Gyermek szemében Napkelet ragyog,
három királyok, világ-fejedelmek,
az éjszakában új csillagod vagyok,
ahol a pásztorok sorban vezekelnek.
Hozsánna szál az angyalok ajkán,
- a kis Jézusra szépen ráköszönnek,
éldegélve friss kalácson, fűszeres almán,
követői a fellobbant örömmek.

Kisded Karácsony az öröm-szívekben,
- vidám arcom a falnál fehérebb, -
de boldogabb a karácsonyi színekben,
ahol a lélek, sosem lehet szegényebb.

**Lengyelne Török Erika:
Ha éjjel az égre nézel**

Légy a Földnek bármely pontján,
Ha éjjel az égre nézel,
Üzenj annak, akit szeretsz,
S hozzá a csillagok viszik el.

Ifjú szerelmesként
Választottunk csillagot.
Gondjaimat a mai napig
Ezen elutaztatom.

Sok álmatlan éjszakán
Néztem a fénylő eget.
Kérleltem a csillagunkat,
Nyújtson segítséget nekem.

Úgy érzem, kik távol vannak,
S a hiányuk fáj nagyon,
Ők is nézik a csillagunkat,
S a lelkünk egybeforr.

Hideg szél hátán tovább repülnék
Zord erdőben bolyonganék.
Tövisek közt botladoznék,
Irgalomért könyörögnék!

Mikor mindent már letettem
Ha már könnyebb lesz a lelkem
Akkor újra visszajönnék
Lágy szellőként dudorásznék.

Turányi Terézia: A szent család

**N. Sebestyén Katalin:
Advent első lángja**

Didereg a hideg, a tájon dérlepel csillog.
Advent első vasárnapján felragyog a Remény,
koszorúnkon lila gyertya fénye lobban,
gyémánt csillog szemünk tükrén.
Estelente gyertyaillat árad szobánkban
fényüzenetével tovaűzi a szürkeséget.
Tompá, riasztó csend hull, szívünk
szeretatköröket ír le, s ámulunk az ablakra
eső tündöklő fényeken.
Mintha hatalmas üstdob harsona,
hallatára rezdülve hasít a fájdalom.
Advent fénye átragyog lelkemen,
kik odafenn, a mennyben némán
hátrahagyott szeretteikért könnyeznek.
Ott örökké tündöklök a csodás, tiszta
fehér fény, sok ezer lélek cseppfolyós
gyöngyeit itatja, szívfacsaró egyedüllétért,
Advent áldott ünnepe annak keserű,
kinek senkije sincsen.
Ó, édes Istenem, tekints le, s tedd
boldoggá, széppé az egyedüllévők Adventjét,
hisz boldog az lehet, kit átölelhet
óvó karokkal a szeretet.

**Czibere Anita:
Adventkor**

Adventi Fények kigyúlnak,
a szívekbe meghittséget hoznak,
a szeretet apró lángja Mennyszágként
tündököl a szíveknek oltárában.

Advent csendesedni hív,
lágyan kéri, befelé nézz,
szíved oltárára, mert Ő
minden szeretetnek, örömmek forrása.

Advent arra hív, hogy lassulj,
csendesedjél, s ha egész évben, a
szíved-lelked suttogó hangját,
a rohanás zajától nem észleled.

Most megtehetnéd, hogy a kis
szív mennyei hangját felismeréd, s
a Mennyszárg ragyogását,
magadban megleled.

Minden más lesz Adventkor,
lágább, csenedesebb, békésebb, simogatóbb,
fürödj meg ebbe a Szeretembe,
Adventnek ez az üzenete.

Középpontod lágú éneke,
téged hív, halld e édes zenét,
menj be szívednek ragyogó, mennyei
világába, tárd szélesre kapuit.

Hogy e ragyogó Fényt mindenki lássa,
szeretete minden embert átjárja,
lágú mosollyal, kedvességgel vigasztalja,
Adventkor felcsendül egy ének.

A legszebb ének, a szív Szeretetével,
zengő ének, a Megváltó Szent Fény Gyermekek
születéséről zenélnek.

Nagy Kóré Mária: Tél a hegyen

**A. M. Summer:
Téli hangulat**

A fahéj és a narancs illata
orrunkba kúszó remények hada,
mely ott terem minden decemberben,
a híres adventi örületben.

A mezőket, réteket hó fedi,
kályhában a tüzet őrizgeti
mind, ki fáradt és folyton csak vacog,
a zord tél ellen hiába dacol.

A megterített asztalon vár most
ünnepi étek, sülték, forralt bor,
bejgli és még sok harapnivaló,
aztán jöhet az összefoglaló.

Számot vetünk a jó élményekről,
a rosszat kicsavarjuk tövestől.
Bízunk a jövőben, itt az új év,
és küzdünk tovább az álmainkért.

Haiku csokor Fu Jen-Li tollából

Magányosan áll
egy fenyő az erdőben.
Testvérem nékem.

Az életem múlt,
egyedül érzem magam.
A csend megnyugtat.

Szeretem látni
szemedben a boldogság
édes madarát!

Messze még az est.
Mesélj nekem kérlek, szép
szemeddel kedves.

A látó ember
nem értékelhet tisztán,
hiszen elvakult.

Párás levegő
ölel körül. Fűz ágak
szólnak itt a tél.

Kereslek téged
ébren és álmomban, a
csoda még késik.

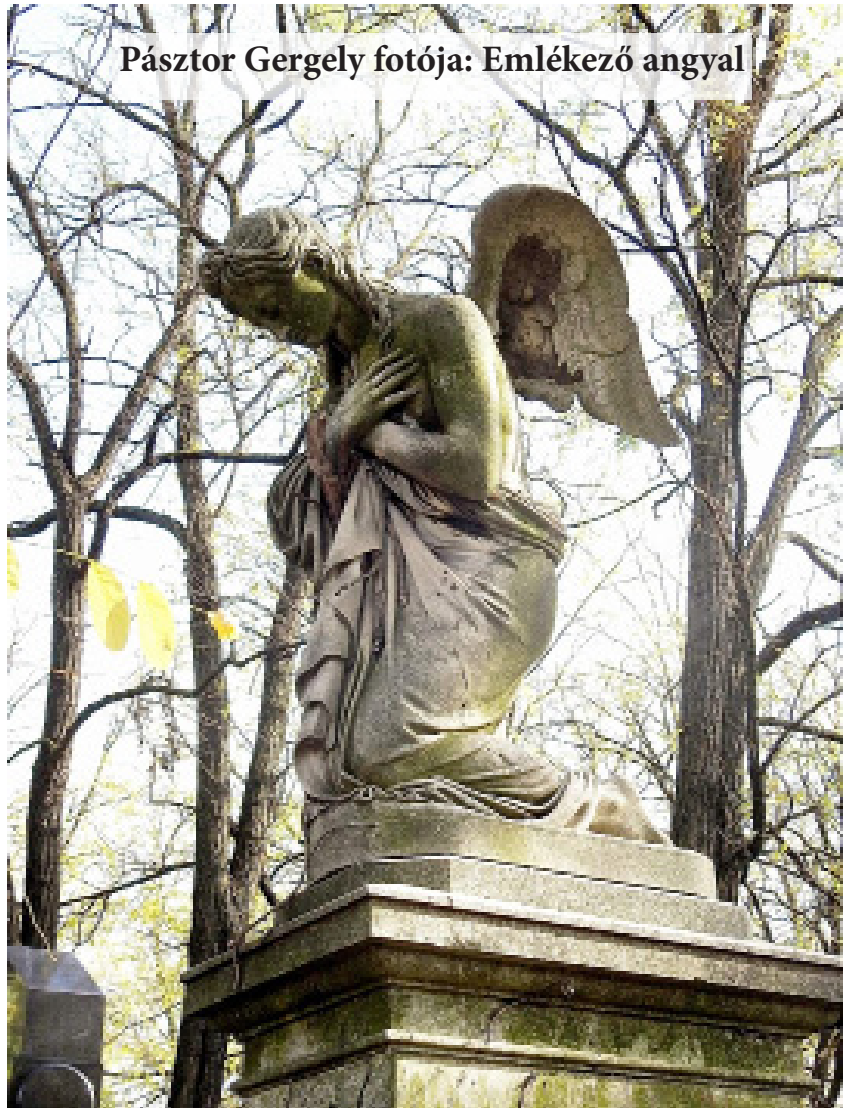
Nehéz döntések
irányítják léptünket.
Én Hozzád tartok.

Reggeli hűvös
szél tépi hajam. Megint
csak magam vagyok.

**Schafner Ágnes:
Angyalképző**

Isteni erő
 angyalképző
 szakiskolába
 védőangyal
 sietve száll.
 Atyai erőforrás
 tanítására.
 Urunk,
 minden erejét adja.
 Ő a tudás atyja.
 Védőszent
 szorgosan tanul,
 összegyűjti,
 kicsiny kosárkába,
 földön ragadt lelkeket.
 Szét hinti,
 mint fehér szirmokat,
 ez idő alatt,
 őrangyal
 játszik hárfán.
 Égbe szálljanak,
 ne kóboroljanak,
 így kapva
 igaz utat,
 melyet Isten mutat.

Pásztor Gergely fotója: Emlékező angyal

Pósa Anikó alkotása

**Pánti Anna:
Születésnap köszöntés Karácsonykor**

Sok-sok évvel ezelőtt, 50 éve éppen,
 vártuk a Karácsonyt, mint minden esztendőben.
 A Megváltó kis Jézuska nagy hírt hozott nekünk
 megszületett reggel 6-kor a fűtestvérünk.
 Ó milyen boldogság volt ez Apukánknak!
 Öröme beragyogta a kicsi szobánkat!
 Nem értettük reggel mitől olyan boldog?!
 „Fiúnk született ... értitek? Halljátok?
 Dehogyan értitek, honnan is tudnátok!
 Át tudnám ölelni az egész világot!
 Ajándékot kaptunk, fénylő kis csillagot,
 Segítő, szerető, drága AJÁNDÉKOT!!!”

Szabó Józsefné: Karácsonyi mese

A gyerekek a szobában szöszmörögtek: játszottak, néha viaskodtak, elcsöndesedtek... én csak ültem az ágy tetején, hátamat a falvédőhöz toltam, és stoppoltam a zoknit. Elrévedtem közben, észre sem vettem, hogy Poszi előttem áll. Szorongatja a tavaly, Jézuskára kapott hatalmas rongybohócot, és közben engem néz.

- Szia, Anya! Törődj velem!

- De hát törődök, mindig törődök! A zoknidat stoppolom éppen! Látod?

- De ez nem törődés. Ez stoppolás.

- Mi a törődés? Mit szeretnél?

- A törődés az az... mondja, és közben fölkapacol mellém. Kicsit nehézkes úgy felmászni egy ágyra, hogy azt a nagy rongybabát nem engedi el. De végül befészkei magát a sarokba úgy, hogy valamelyik testrésze mindenképp hozzám érjen. Mert nem baba már, majdnem iskolás, de még kicsi azért... szereti a közelséget, ám nem akar esendő kisgyermeknek látszani... szóval érintkezünk valahol.

- Nahát... mi a törődés akkor?

- A törődés az egy nagy nézés... meg ölelés... és mese... és amikor nevetünk... anya... ritkán nevetünk...

Ritkán nevetünk. A betegségek nem engedik. Apa sokat van a kórházban, és onnan még jól nem jött haza. Szeretjük őt, de szenvedjük a bajait mindannyian.

A stoppolófát odébb tettem, jött a nagy ölelés, aztán az egymás szemébe a nagy nézés, és már nevetünk is. Egérke is átóvakodott a másik szobából, immár hárman toltuk odébb a varróskatulát. Mivel a rádió nagy zöld szeme különös fényeket varázsolt a szobába, a kislámpát lekapcsoltam, és a csendes zene mellett mesélni kezdtem.

A havazás egyre puhább és dagadtabb pihéket küldött a földre. Égi táncuk után, összekapaszkodva díszítették az utakat fehérre, olyan lett a város, mint amit egy hatalmas, porcukor szóróval hintettek be. Az utcákon nem jártak emberek, csak Apukánk, és mi ketten, gyerekek. A házakból illatok, fények áradtak, tudatni mindenkivel, hogy készül az ünnep.

Mi is vártuk Jézuskát, és az Angyalokat.

Miközben lépdeltünk a ropogós hóban, Apukánk erős kezével húzta a szánkót, és hol egyikünk, hol másikunk ült rajta. Kacagtunk, mikor egy, a föl-

dön maradt tuskó elfordította alattunk a szánt, az felborult, és Apuka nem vette észre, hogy már csak üresen, oldalán csúszik, és szedi össze a havat a faszerkezet. Akkor nekiláttunk az út mellett hőembert építeni, majd aztán hógolyókkal le is terítettük. Apuka nézte az örömmünket, majd az órájára tekintett, és indulásra buzdított minket. Nem akartunk a havas jókedvünkből tovább menni, de egy ablakon át pislákoló csillagszóró csak figyelmeztetett rá, milyen nap is van: megszaportuk a lépteinket.

Igen, lehet, akár valószínű is lehet, hogy az Angyalok már beszálltak a fával az ablakon, és díszítik azt, miközben a Jézuska az ajándékokat mellé leteszi. És tényleg, hátha az idén láthatjuk! Eddig sohasem sikerült a találkozás!

Szinte futva mentünk hazáig. Anyuka, és Mami-ka hámozta le rólunk a sálát, a hócipőt. Itt volt már? Kérdeztük. Mosolyogva válaszoltak, hogy ők bizony semmit se láttak. Ebben a pillanatban a szobában megszólalt egy kicsike csengettyű, majd egyik gyertya a másik után kigyúlt... be akartunk volna szaladni, de nem mertük az ajtón a kilincset megrántani... talán, ha csendben, lábujjhegyen lopakodunk, látjuk Őket még... A szobában ott állt a fenyő, olyan gyönyörűen ragyogott, hogy csuda! Az ablak szárnya nyitva volt, a függöny meglebbent... és ott volt, bizony, ott egy toll... egy hófehér toll... amit az Angyalka hagyott el sietségében.

Láttam a játékokat, a díszeket, a régieket és az újakat, a lebegő lángú gyertyákat... de engem csak az a toll érdekelt. Lenyűgözött fehérségével, még illata is volt: szegfűszeges, fahéjas, mézes illatú, mint maga a Karácsony!

Boldog voltam, mert ha nem is láthattam őket, megbizonyosodhattam a létük felől... és az éjfél misén olyan hangosan csengő hangon énekeltem az Alleluját, olyan igyekezettel, hogy a felnőttek különös mosollyal fordultak felém...

Kiléptem a régmúlt emlékei közül. Gyerekeim magukat hozzám döntve, az én ünnepemben szuszogva, mosolyogva aludtak.

Volt még egy pár öltés a zoknin.

Kurunczi Mária: ADVENT

A rakparton sétáltunk. Vörös levelek hulltak a Tisza vizébe, innentől kezdve zöld utad volt...

Közben azt kérdezted: hozzám jössz feleségül?

Most azonnal nem tudok dönteni, adj egy kis időt.

Nekünk már kevés az időnk, el kell foglaljuk helyünk az utolsó sorban, mert nincs több szék.

Akkor nem értettelek...

Miután megtörtént az esküvő, már senki nem foglalkozott velünk. A rólunk szóló pletykák is elültek. Kár, mert jókat nevettem. A legjobb az volt, amikor utánaszámoltak, hogy a fiúnk hány hónapra született az esküvő után. Hogy tudták kiszámolni, hogy tíz hónap és három nap... Érdekes... nekem sosem jutna ilyen eszembe. Jót neveltünk.

Az Öreg Körössy Halászcsernye ablakai hangulatfényt árasztottak, csak a zene volt hangos. Bementünk. Élő cigányzene, ismerős dalokat játszottak. Megkérdezted, mi a kedvenc nótám?

Az, ami neked, mondtam viccesen, s te elhúztatad velük: Ma önről álmodtam megint, bocsánat asszonyom... Meg a Repülj, repülj hét pettyes katicabogárka... ma már csak harlekin katicák vannak. Gonoszok, csípnék.

Ősz van. Megint hullanak a vörös falevelek, de most nem a Tisza vizébe...

Eltelt egy kis idő. Már nem járunk kéz a kézben. Te itt hallgatod a suttogó szelet és a madarak dalát. Én otthon gyertyát gyújtok, vagy néha kijövök Hozzád.

November van. Advent kezdődik. Hogy szerettük nézni, mikor a láng árnyékot játszott a szoba falán. A gyerekek felnőttek, itt botorkálnak az unokák. Nekünk már kevés az időnk... most jöttem rá, akkor mit is mondtál.

Gyorsan mentél el, nem is volt idő az elmúlásról beszélni. Az őszi, a gyertyalángról, mely most is lobog, árnyat vet a szobám falára. Egyedül nézem, hiányzol...

Ádvent... ünnep talán... várakozás az ünnepre... kire, mire várhatnék... én is az elmúlásra...

A rakparton sétálok megint. Magam. Hajók úsznak el a Tiszán. Még szinte nyár van november derekán. Sirályok röpködnek, a víz csendes és lassan folyik.

Már sötétedik. A klinika ablakai fénylenek. A portás most gyújtja meg az első gyertyát... A Dóm téren is gyertyát gyújtanak az óriási ádventi koszorún. Nézi a város apraja, nagyja. Óvodások énekelnek.

ADVENT... gyertyák... emlékek... várakozás...

Nagy Kóré Mária: Téli táj

Lantos Tímea: Kegyes hazugság

Eszti néni délelőtt kisütötte a mákos és a diós bejgliket, gondosan becsomagolta, felöltözött, és elindult a postára.

Apró, törekeny asszony volt. Idős korára, csak kisé hajlott háta mutatott, de a szeme sarkán futkározó barázdák, életszerető asszonyról tanúskodtak.

Felemás érzéssel bandukolt. Tudta, hogy ezt a karácsonyt is egyedül és a kised Jézussal tölti, hiszen a lánya mióta férjhez ment nem kereste. Fényképe is úgy lett az unokájáról, Benjaminról, hogy felkereste a lánya kolléganőjét, ő küldte minden évben, hogy láthassa, mennyit fejlődött a kisfiú.

Érzett egy leheletnyi bánatot a szívében, de úgy tartotta helyesnek, ha nem fullad bele a fájdalomba. Inkább elhitette magával, hogy lányának Adélnak nincs ideje meglátogatnia őt, hiszen neves belgyógyászasszony.

Mikor dagasztotta a tésztát, akkor is erre gondolt.

– Sütök a kedveseknek... Szegény Adélkám! Ha nem a szakrendelésen van, akkor ügyel. Nem asszonynak való élet ez, de, ha Isten ilyen képességgel áldotta meg, csak gyógyítson! – suttogta dagasztás közben. Egyenek csak egy kis finom házi süteményt, mégsem olyan az, mint amit a cukrászdában vesz – így áltatta magát.

Gurulós bevásárló kocsiját úgy húzta maga után, mintha pufók unokája alatt siklatná a szánt. Néha még hátra is tekintett, elképzelte milyen gondosan igazgatná a kisfiú sálját, és hogyan kínálgatná zamatos, forró teával odahaza.

Ez a tél, időben bemutatta milyen fenséges is a természet. Nagy kövér pelyheket szitált az ólomszürke égbolt, a csizmák alatt csikorgott a hó. Az utcán a kipirult gyermekek úgy csiviteltek, mint a kismadarak, a felnőttek pedig nagy pakkokkal futkostak.

Eszti néni, most nem állt meg senkivel sem beszélgetni, fűgén szedte a lábait, nehogy ne legyen ideje a csomagot feladni.

Lihegve, ázottan lépett be a postahivatalba. Fagytól rózsás arccal beállt a sorba, és várt. Mikor ő következett, kissé fáradtan, de mosolyogva kérdezte a postás kisasszonyt.

– Mond csak, kedves, megkapják a csomagomat szentestére? Az üveg mögötti alkalmazott, mintha nem lenne tisztában a napokkal, ránézett a nap-

tárra, és ujjait kihajtogatva számolni kezdett.

– Jaj, Eszti néni! Miért nem tetszett tegnap jönni? Így lehet, hogy csak az ünnepek után érkezik meg. Valami fontos?

– Már, hogyne lenne fontos! A lányomnak meg az unokámnak küldenék egy kis házi kóttest. Egész délelőtt ezzel bíbelődtem. Aranyom, én ebbe a bejglibe a szívem is belegyúrtam – kendője két csücskét kicsit szorosabbra húzta, mintha ezzel is nyomatékosítaná, hogy ez tényleg így van.

– Eszti néni hozhatott volna nekem is egy harapást abból a finom bejgliből. Viszont garantálni nem tudom, hogy a küldemény megérkezik! – a második mondatot, már szárazon, sercegve ejtette.

Az idős nő egyetlen pillanat alatt elvesztette sugárzását. Apróra töpörödött, ráncai felerősödtek, kezei reszkettek. Így állt egy darabig, aztán leült az ablak alá helyezett székre.

Ebben a csalódásban összeomlott minden, amit felépített, hogy ne rokkanjon bele abba a fájdalomba, amit az egyetlen gyermeke okozott neki, aki nem volt kíváncsi rá. Az önmaga vigasztalására kidolgozott rendszer kudarcba fulladt. Az a pillanat volt, mikor megvilágosodott, milyen hasztalan ez a mézes önbecsapás, hogy a lánya csak azért nem keresi, mert elfoglalt. Tudta ő ezt eddig is, de azzal, hogy legalább kedveskedhetett nekik valami aprósággal, némileg tompította a fájdalmát.

„Hogy is kellene valakinek egy ilyen nyomorúságos öregasszony? Mire is számítottam? Még arra sem volt eszem, hogy egy nappal hamarabb jöjjenek!” – kesergett magában.

A sor végén várakozó Takács Levente ránézett az idős asszony megtört arcára, és megszólalt.

– Ne siránkozzon, Eszti néni! Elviszem én azt a csomagot, úgyis ingázok mindenfele az országban. Hol is lakik Adél?

A váratlan felajánlást azonnal fel sem fogta. Felkapta ugyan a fejét, végig nézett a fiatalemberen, de annak még egyszer el kellett ismételnit. A távból jött a hang.

– Hol lakik a lánya, Eszti néni? Elviszem holnap a csomagot.

– Felsőkúton... Felsőkút, Régi malom utca negyven. Arra a városháza fele. Igaz én még nem jártam azon a környéken, csak hallottam a kolléganőjétől, Pirikétől - hirtelen megeredt a nyelve, ám

hamar elszégyellte magát, amiért elárulta, hogy még soha nem volt Adélnál.

Levente előtt ez nem volt titok, ezért tapintatosan, könnyedebb hangra váltott.

– Ha van még abból a bejgliből, holnap miután elvittem a csomagot benézek Eszti nénihez és megkóstolom.

– Már hogy ne lenne! Annyit ehetsz belőle, amennyi jól esik!

Másnap Takács Levente korán indult. Felvillant előtte az asszony arca, amelyik egyik pillanatról a másikra lemosdotta fájalmát, amint ő felkínálta a segítséget.

Levente jóra való, egyszerű ember volt. Nem talált ő semmi különösét abban, hogy jót tegyen egy olyan idős emberrel, aki évek óta egyedül él, és csak magára számíthat. Boldogan rótt a kilométereket Felsőkútig, bár semmi dolga nem volt erre, de a szeretet ünnepén egy jó cselekedet felmelegítette a lelkét.

A városháza melletti kis utcában, pompás karácsonyi díszbe öltözött házak csábították a vendégeket. Az égő sorok még nappal is sziporkáztak a korlátokon és az előkert örökzöld növényein.

A negyvenes szám alatt álló háznak nem volt ünnepi hangulata. Ablakai szomorú, homályos tekintettel bámulták a járókat.

Levente kiszállt az autóból és becsengetett. Várt néhány percet, aztán meghallotta a másik házból neki célzott mondatot.

– Ha a Doktornőt keresi, csak szólok egy hónapja elköltöztek. Jelenleg üres a ház.

Leventében hasonló csalódottság áramlott szét, mint Eszti néniében a postán.

– Tudna segíteni, hol keressem? Fontos lenne!

Ekkor már látta a másik házból kiabáló nőt. Semmi biztató nem volt az arcára írva.

– Sajnálom, a Doktornő nem árulta el, hogy hová költöztek. Ha engem kérdez, akkor szerintem az ország másik felében kapott egy jobb lehetőséget. Boldog karácsonyt! – ezzel behúzta maga mögött az ajtót.

A visszafelé vezető út hosszabbnak tűnt, mint odafelé menet. Lassan szürkülni kezdett. Levente azon törte a fejét, mit is mondjon Eszti néninek, ha délután bemegy hozzá.

Valami ajándékot biztos vesz neki, és még a kisfiának, Balázsnak is akart néhány apróságot vásárolni. Ekkor jutott eszébe, miként is simíthatná el egy kegyes hazugsággal a meghiusult csomagátadást. Odahaza Balázs csillogó szemekkel szaladt elébe.

Imre Anna: A fenyők

– Apa, holnap jön a Jézuska? Már nagyon várom!
– Igen kisfiam a Jézuska holnap este látogat meg minket. Viszont én az úton találkoztam vele, és rád bízott egy feladatot. Most jól figyelj rám! Megteszed?

– Igen apa, ha Jézuska kérte, akkor szívesen! – ígérte a lelkesen a gyermek.

– Tudod, Balázs, van egy idős néni, aki ma egy csomagot küldött volna az unokájának. Az ajándék sajnos nem tudott megérkezni, de ha a néni ezt megtudja nagyon csalódott lesz. Tegyük szebbé a karácsonyt! Az unokáját, Beninek hívják. Most te leszel Beni, jó? Az lesz a feladatod, hogy ha tárcsáztam a néni számát, te beleszól a kagylóba, és ezt mondd; – „Köszönöm, mama a finom bejglit! Boldog karácsonyt neked!”

Balázs egy ideig rágódott a feladaton, majd kihúzta magát, és odament a telefonhoz.

– Kész vagyok a feladatra, Apa! Tárcsázd a számot.

Eszti néni hosszú idő után, újra boldogan várta a kisded Jézus születését.

Szabó Ferenc: Karácsonyi történet

Igazi, szép fehér ünnep ígérkezett. A kisváros utcáin már bokáig ért a reggel óta csendesen szál-lingózó hó. A kirakatok díszkivilágítása ezüstös-aranyos, csillogó fényjátékot varázsolt a majdnem teljesen kiürült utcákra. Alig jártak autók, gyalogosok is ritkán. Ők leginkább elkésett ajándék vásárlók, vagy a rájuk váró árusok voltak. Nyoma sem volt a megszokott hétköznapi nyüzsgésnek, hangzavarnak. Mindent valami kellemes csend, békesség és végtelen nyugalom árasztott el. Valahonnan forraltbor és sültgesztenye illata áradt szét a hideg levegőben. Karácsony volt...

Ádám búcsúzásként kedveskedő puszit lehelt az őt ajtóig kísérő édesanya homlokára, aztán felhúzta a kabátja cipzárját és kilépett a folyosóra. Hűvös félhomály fogadta, de ezt már megszokta. Magabiztosan sietett le a felújításra szoruló lépcsőn, ki a fagyos éjszakába. Futásnak eredt. Ma nem akart elkésni, mert a Millenniumi Parkban, a nagy karácsonyfa alatt találkája volt - a CSODÁVAL! Ez lesz a legemlékezetesebb karácsonyuk. Az első, amit együtt töltenek. Néha-néha megtapogatta a zsebében rejlő aprócska csomagot. Nem szeretne volna elveszíteni, igen értékes ajándék volt. Egy karkötő lapult benne, aranyból, szemkápráztató kövekkel és díszes vésetekkel. NEKI vette... Minden megtakarított pénzét erre költötte. Gyűjtötte rá a pénzt, ezért dolgozott egész nyáron, néha még hétvégeken is. Nagyon boldog volt, amikor végre sikerült megvennie, hiszen tudta, hogy kinek szánja, régóta vágyik egy ilyen csoda szép karkötőre.

Lassabbra vette a tempót. Már tudta, hogy időben érkezik a találkára. A fasorral és díszes lámpaszlopokkal szegélyezett utca végén kivehetővé vált a park bejárata. Már csak néhány perc és odaér a téli ruhában didergő hatalmas fák által közrefogott rétre, melynek közepén ott állt a nagy karácsonyfa. Mennyi mindenről mesélhetnének ezek a fák, ha beszélni tudnának. Álmodni és félelmekről, vágyakról és érzelmekről, kimondott és elhallgatott vallomásokról, elfeledett és beteljesült szerelmekről és olyan dolgokról, melyek emléke még akkor is ott lebeg majd, mikor a park régen a feledés homályába vész. Ők is itt találkoztak először, egy kellemesen langyos tavaszi délután. Mintha ma történt volna. Éppen hazafelé tartott, mikor a fák közül halk nevetést hallott. Óvato-

san elindult a hang irányába. A fák közötti tisztás szélén egy lány ült, rajzolt és közben kacarászott a mókásan szaladgáló, bohóckodó mókusokon. Ádámot a látvány azonnal rabul ejtette. Évának karcsú, sportos alakja volt, türkiz szemei és engedetlenül hullámos derékig érő barna haja. Leginkább azonban csilingelő nevetése fogta meg a fiút. Elvászthatatlanok lettek, minden szabadidejüket együtt töltötték...

Hirtelen megtorpant! Kellemetlen érzés hasított belé. A lány és családja nem gazdag. Biztosan nem tudna venni neki egy ilyen drága ajándékot. Nagyon örülne a karkötőnek, de fájna is a szíve, hogy nem tudja azt viszonzni. Ő pedig nem tudná elviselni, ha fájdalmat okozna a lánynak. Nem! Nem! Ezt nem teheti vele! Hirtelen ötlet futott át agyán. Körülnézett, és meglátta a gesztenyesütő közelében álldogáló, már-már rongyos ruhába öltözött idős asszonyt. Odalépett hozzá. Zsebéből kivette az ajándékot, kibontotta és az asszony kezébe nyomta. Nem várt köszönetet, szaladt tovább. Az idős nő hitetlenkedve, könnyes szemekkel bámulta az értékes ékszert. Ádám torkából eltűnt a kellemetlen gombóc, megkönnyebbülve érkezett a park bejáratához. Végre, mindjárt találkoznak...

Éva szépen kicsinosítva nézte magát az előszobai tükörben, majd magára vette jó meleg kabátját és sapkáját. Mielőtt elindult volna a Millennium Parkba, szokás szerint elköszönt szüleitől és a hóban hempergőző Maszat névre keresztelt házőrzőtől. Kilépett a kapun és sietős léptekkel elindult a park felé. Már közel járt, amikor furcsa érzés kerítette hatalmába. Megtapogatta a zsebében rejtőző kis dobozt. Tudta, hogy a fiú örülni fog az ajándéknak, hiszen már akkor is tetszett neki, mikor nyáron meglátták az órásüzlet kirakatában. Ő pedig mindent megtett azért, hogy megvehesse neki. Takarítást, bevásárlást gyerekefelügyeletet vállalt a szomszédoknál, csak azért hogy az órára összegyűljön a pénz. Ezen kívül a nagymamától titokban kapott komolyabb összegű zsebpénzt is erre a célra fordította. Végül sikerült. És mégis... Most ez a furcsa érzés... A fiú miből venne neki ilyen drága ajándékot? Jól tudta, hogy kedvese szülei egyszerű emberek, nekik nem telne ilyesmire. Mit fog majd érezni Ádám, ha átadja neki ezt a drága karórát, és ő nem tudja azt viszonzni?

Ilyet nem lehet csinálni... Ilyet egyszerűen nem tehet vele... Sokkal jobban szereti, minthogy ekkora fájdalmat okozzon neki. Döntött! Az egyik nyitott kapualjban meglátott egy rosszul öltözött férfit, aki egy szemetesedényben kutatózott. Határozottan odalépett hozzá, és a hitetlenkedő, feltehetőleg hajléktalan ember kezébe nyomta az ajándék karórát. Annak ideje sem volt köszönetet mondani, mire felocsúdíhatott volna meglepetéséből, a lány messze járt. Éva megnyugodva folytatta útját, már csak néhány utcányira volt a park bejáratától. Ebben a késői időpontban rajtuk kívül egyetlen árva lélek sem járt arrafelé. A tisztás közepén álló hatalmas karácsonyfát borító több ezernyi színes lámpácska, és dísz sejtelmes fénybe öltöztette környezetét. Békés, nyugalmas csend telepedett a fa

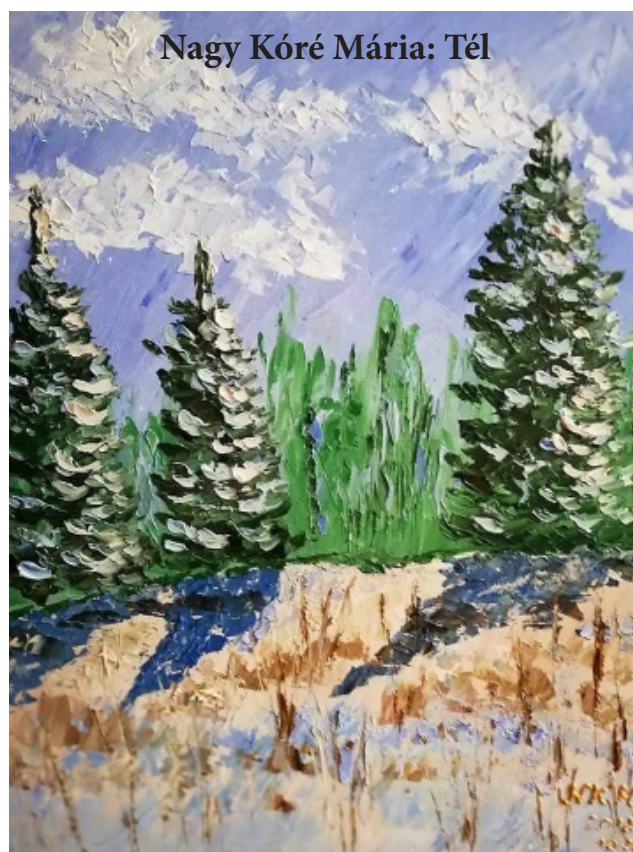
köré, mintha az csak őket várta volna. Szapora léptekkel, kicsit lihegve, egyszerre érkeztek a tisztás szélére. Sietve indultak egymás felé, de néhány pillanat múlva lépéseik rövidültek és egyre lassabbak lettek. Annak ellenére, hogy mohón vágyták egymás érintését, visszafogták magukat. Szereték volna minél tovább kiélvezni az imádott lény látványát. Mozgásuk szinte már egy lassított film felvételére hasonlított. Kezeik finoman egymásba kulcsolódtak, majd gyengéd ölelésben zárultak össze. Arcuk lassan összeért. Minden megtelt körülöttük elektromossággal, bőrükből aprócska szikrák pattogtak. Megbabonázta őket a földöntúli varázsos fényjáték... Tekintetük összeolvadt, és alig hallhatóan egymás ajkai közé lehelték: Szeretlek... Szeretlek... Szeretlek...

Drubina Karolina: Gyermekkorunk karácsonya

Szerető családomnak ajánlva

Közeledik a karácsony és elmerengtem a múlton. Képek sokasága cikázik fel s alá, jobbra és balra gondolataim univerzumában, amíg össze nem kovacsolódnak egy régi, szép emlékké, amely bennem él gyermekkorom óta. Behunytam a szemem, és elkezdődött a történet.

Álltam a plafonig érő fenyőfa előtt, amelynek illata körbelengte a szobát. Sötétzöld színe gondolatban elvitt abba az erdőbe, ahol felcseperedett. Nem adta könnyen az életét a favágónak. Tülevelei fenyegetően meredtek rám, így fogalmam sem volt, hogy hol érintsem meg. Halála után kétszer izzasztotta meg az édesapámat, először amikor megvettük és odacipelte az autóhoz, másodszor, amikor belefárgatta a törzsét a talpba. Gondolta, még ezek után sem adja magát csakúgy oda, ezért meresztette a tüleveleit. Muszáj lesz velük megbirkóznom, hiszen nem várhatom meg, amíg mind lehullik. Egy kopasz fát feldíszíteni felesleges. Várjak heteket, amíg ezek leesnek? Nem lehet, mivel ma van szenteste, így felkészültem a küzdelemre, és elővettem az óriásdobozból a karácsonyi díszeket. Először az égősorokkal körbetekertem az ágak sűrűjét fentről lefelé haladva. Hosszabbítót is kellett keresnem. Miért ne most? Mindig megfogadom, hogy előre megkeresem, ahogyan azt is, hogy a fenyőfát nem az utolsó napon díszítem fel, amikor sütni-főzni kell, és ajándékot csomagolni. Ez utóbbit sem ártana korábban elvégezni, mégsem teszem. Persze, jó az úgy, ha mindent

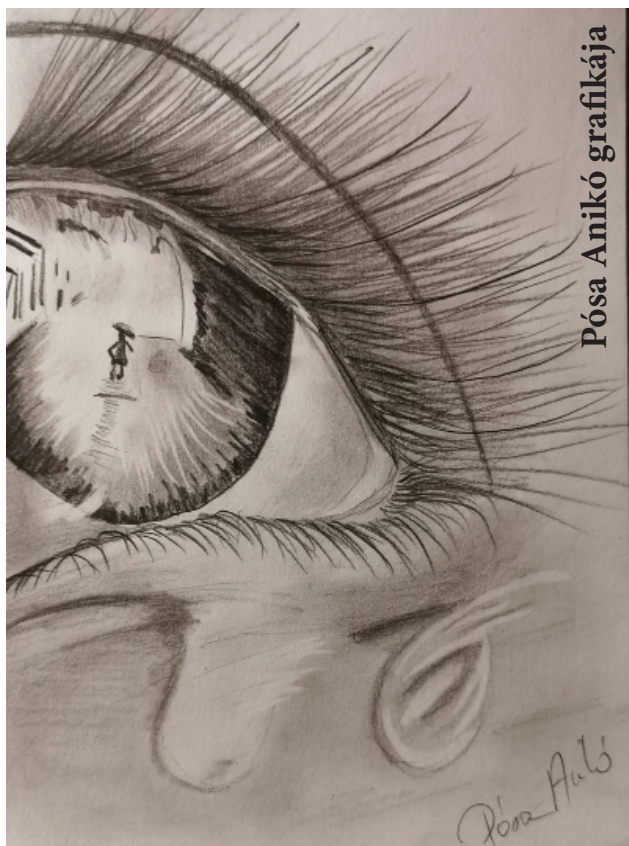
egy napra teszek és elsüllyedek a teendőkben. Végre elérkeztem az egyik legszebb részhez, amikor a fán kigyúlnak a fények. Már nem rideg és sötét, hanem melegséget és fényt árasztó. A háttérben a tévé ünnepi műsorai zengnek. Johnnyka és Jennyke, a csivaváink nem tudják, hogy merre menjenek. A konyhára, ahol finom sült hús illata száll, vagy a fa alá, ahol érdekes dolgok vár-

nak rájuk? A szaloncukrokkal folytatom, majd a mézeskalácsokkal, és a habcsókokkal. Már egy hónappal az ünnep előtt mindenfelé vásárolunk szaloncukrot, ahol árulják. Néha többet, néha kevesebbet, amíg el nem érjük a három-négy kilo mennyiséget. Közben fogy belőle, mivel titokban rájárunk és megdézsmáljuk, valamint szánunk rá időt, és ellátunk minden megmaradt darabot fémakasztókkal. A mézeskalácsot mi készítjük három napon át. Édesanyám összegyűrja két kezével a hozzávalókat, amíg egy ragadós masszát nem kap, miközben a nővéremmel körülötte sertepertélünk. Vajon, hogy lesz belőle ropogós, mézes-mázás finomság? Egy napig pihentetni kell a tésztát. Elszomorodunk, hogy várni kell. Másnap édesanyánk kinyújtja kellő vastagságúra, és mi alig várjuk, hogy belenyomkodhassuk egymás mellé a formákat, mint például kisházat, angyalkát, csillagot, rénszarvast és szívet. Izgatottan ülünk a meleg sütő előtt, és figyeljük, ahogy a kalácsok szép lassan pirulnak és dagadnak. Amikor kihültek cukormázzal vonjuk be őket. Ez a legizgalmasabb pillanata az évnek. Csalódottságunkra egy újabb napot várni kell, hogy megszáradjon a máz. Végül felfűzzük őket cérnára. Igen, cérnára tűvel. Picit nehéz művelet egy gyereknek, de kitartóan megküzdöttünk vele. A habcsókot nem mi készítjük, hanem megvesszük a helyi cukrászdában. Ennek oka is van, mégpedig, hogy amikor először próbálkoztunk az elkészítésével folyósra sikeredett, mint a forró lávafolyam és kicsit megégett a széle, de legalább a miénk volt. Nem számított az íze és a kinézete sem, hiszen közösen alkottunk valami ínycsiklandó édességet, amiben benne volt minden szeretetünk. Amint felkerültek a finomságok az ágakra, sorban érkeztek rá a csillogó díszek. Díszes gömbök, jégcsapok, tobozok és csillagok, valamint egy régi üvegből készült gólya, melynek a párja eltört az évek során. Mindeközben a fenyőfa tűlevelei egyfolytában szurkálják az ujjaimat, hol az ujjbegyemet, hol a körömöm alatt. Végre megszületett a karácsonyfa. A mi karácsonyfánk. Kipillantok az ablakon és látom, hogy szakad a hó. Vakítóan fehér fátyol borítja a kertünkben lévő nagy fenyőfákat, amelyek látványa egy téli erdőt idéz. Megérezem a vacsora illatát és közben hallom valakinek a lépteit, ahogy sétál fel a lépcsőn. Ő nem lesz más, mint a drága Juliska nagymamánk. Szaladok a bejárati ajtóhoz, hogy kinyissam neki. Ott áll a lábtörlőn alacsony természetével és a kezében egy-egy nagy táskát tart. Elveszem tőle a

súlyokat, és beinvitálom a házba. Tűkön ülve várjuk, hogy mit rejt a szatyrok mélye. Az egyik az ajándékainkat, míg a másik a legfenségesebb déli gyümölcsöket, amelyeket gondosan bepakol a gyümölcsös táliba. Banán, mézédés mandarin és hatalmas narancsok, amelyekből egy darab a tíz ujjam között alig fér el. Odatesszük őket a mákos és diós bejgli mellé, amelyet a drága nagymamánk süített nekünk tegnap. Szenteste van. A szerető családom a karácsonyfa köré gyűlik és megajándékozunk egymást. Nem az a fontos, hogy mit adunk a másiknak, hanem az, hogy feltétel nélküli szeretettel tesszük. Körbetekintek. Itt van az édesanyám és az édesapám, valamint a nagymamám, a nővérem, Jennyke és Johnnyka. Örökre beleég ez a gyönyörű kép az elmémbe. Békésen megvacsorázunk és hálát adunk mindenért, amink van, de legfőképp egymásért. A lakoma végén – bármenynyire is ellentmondásos – kiterítjük a dohányzó asztalra az „ördög bibliáját” és kezdetét veszi a huszonegy party. Sokszor nyerek, úgy örülök az aprópénznek, mint a lottó főnyereményének. Itt sem az anyagi javak a fontosak, hanem a közös élmény maga. Hamar elszáll ez a csodálatos este. Vajon még mennyi ilyen lesz?

Kinyitom a szemem és érkezik a felelet. Kevés. Még vár ránk néhány csodákkal teli karácsony, de ilyen már nem lesz sohasem. Gyermekkorunk legnagyobb kincse volt, amit többé nem hozhatunk vissza. Az illatos fenyőt felváltotta a mű. A hó is csak ritkán esik már. Az ajándékokat időben becsomagolom. A szaloncukorból kevesebbet veszünk. A mézeskalácsot más recept alapján készítjük, így hamarabb megvan és a keresztányaimnak nem kell annyit várniuk, mint egykor a nővéremnek és nekem. Habcsókot csak ritkán eszünk. A régi égőket és díszeket újak váltották fel, hiszen tönkrementek és elkoptak az idő múlásával. A legfájóbb pont, hogy a drága Juliska nagymamánk, Jennyke és Johnnyka már nem lehet velünk, mert átsétáltak a mennyország kapuján. A gólya? Az üveggólya nemesen és rendíthetetlenül áll a legszebb ágon, amelyre nagyon vigyázunk, hiszen ez minden, ami töretlenül őrzi az elmúlt karácsonyaink emlékét.

Fekete Edit: A távirat

Pósa Anikó grafikája

Úgy érezte az idő ólomlábakon jár, vagy talán már megállt.

Ma sokadszorra pillantott lopva a faliórára, de a mutatók mintha csak egy helyben állnának. Ő legszívesebben már mindent itt hagyott volna! Menni, futni, vagy inkább rohanni szeretett volna a beteg édesanyjához. Gondolatait a főnöke hangja szakította félbe.

- Hogy van az anyukád? Ma is mentek látogatni?
- Köszönöm szépen az érdeklődést! Sajnos nem túl jól, nagyon gyenge - mondta a könnyeivel küszködve. - Viszünk neki finom húslevest, azt mindig szerette.

- Akkor gyorsan kapd össze magad és menj! Majd ledolgozod ezt a kis időt, ha szükség lesz rá. Menj, menj, siess! Üdvözlöm anyukádat és mielőbbi jobbulást kívánok neki! - mondta együttérzően a főnöke.

A következő pillanatban már rohant ki az ajtón, egy köszönömöt mormolva az orra alatt. Odakint gyengén szállingózni kezdett a hó. Hazafele arra gondolt, nemsokára már itt a Karácsony. Már ki is nézte azt a mintás, pihe puha köntöst a kirakatban.

Jó meleg és olyan puha, biztosan örülni fog neki. Egyébként sem volt nehéz örömet szerezni neki,

Ő mindennek nagyon tudott örülni. Otthon próbálta összeszedni a gondolatait, hogy mindent bepakolt-e, amit az anyukája kért, majd benyitott a nyári konyhába, ahol édesapja már készítette a friss ebédet.

- Te már itthon vagy? - nézett rá csodálkozva.

- Elengedtek. Ha kész vagy indulhatunk is!

Még egy gyors pakolás, és már ültek is az autóba.

- Te vezetsz! - mondta az édesapja. - Gyakorolni kell, hogy legyen rutinod.

Ezt most egyáltalán nem bánta, mert így muzáj volt a vezetésre, a havas útra figyelnie. Viszonylag hamar odaértek, mivel szombat délután lévén nem volt nagy forgalom. Ahogy megálltak a kórház előtt, összeszorult a gyomra az aggodalomtól: Vajon mire megyünk? Vajon hogy érzi magát?

Aztán nekiiramodott. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, de a kórterem ajtaja előtt megállt. Mindig óvatosan nyitott be, mert itt nagyon beteg emberek feküdtek. Ahogy belépett, szemével már az ismerős alakot kereste. Az ajtóval szembeni ágy üres volt! Túlságosan is rendezett, frissen húzott ágyneművel. Felszakadt belőle a kérdés vagy inkább a kétségbeesett kiáltás.

- Hol van az anyukám? Hol van? Hova tették?

A mellette levő ágyról egy vékony alak hozzá sietett.

- Nem kapták meg a táviratot? A doktornő azonnal táviratozott, amikor megtörtént a...- és hirtelen elhallgatott.

- Táviratot? - nyöszörögte, és leroskadt az ágy melletti székre, majd kitört belőle a zokogás. Hagyta hogy a könnyei végig follyanak az arcán, a melletén, mindenén.

Már úgyis mindegy, most már minden mindegy. A doktornő szavai már el sem jutottak hozzá. Édesapja mellé ült, és csak ültek ott, ki tudja meddig.

Aztán valahogyan hazajutottak. Máig sem tudja hogy hogyan, hiszen a fejébe cikáztak a gondolatok: Az első Karácsony nélküle. Hogyan tovább? Mi lesz nélküle? Már nem tudom megvenni neki azt a csodaszép köntöst se...

És eleredtek a könnyei. Apa és lánya hazáig sírtak. Mire hazaértek, már mindent belepett a frissen esett hó. Betakarta a postaláda tetejét is, melyben ott lapult az a távirat, amelyet soha senki nem olvasott el.

A. M. Summer: A karácsonyi vacsora

– Kész – állapította meg Flóra elégedetten, mikor az ágyára helyezte az utolsó becsomagolt ajándékot is. – Jöhet a karácsony. De idén kihez is kell menni? – töprengett magában.

Pár éve eldöntötték, miszerint minden alkalommal máshoz mennek vendégségbe a szeretet ünnepe, hogy ne mindig csak a szülők készüljenek a mostanra elég népessé vált család fogadására.

Bár még csak november első vasárnapja volt, Flóra már hívta is az anyukáját, hogy utánajárjon a dolognak.

– Most ki is következik? – érdeklődött lelkesen.

– Miben, kislányom? – kérdezett vissza az anyja értetlenül.

– Tudod, a karácsonyi vacsorában?

– Ja, hát pont az, aki kérdezi – felelte viccesen.

– Ó, szóval én – roskadt le az ágyra Flóra körbe nézve szerény otthonán, majd elköszönés nélkül kinyomta a hívást mobiltelefonján.

Szép kis kuckót vett magának még az egyetemi éve alatt szülői segítséggel, de a mindössze harminc négyzetméter jelen pillanatban még annál is kisebbre zsugorodott lelki szemei előtt, ahogy elképzelte benne hatalmas családját. Egy egyedülálló lánynak ez a kis garzon egy Kánaán, de arra, hogy vendégül lássa az egész családot, alkalmatlan.

A nővérei már huszonöt évesen férjnél voltak, aztán hamarjában családot is alapítottak, míg ő még a huszonnyolcat betöltve sem találta meg az igazit. Anikónak és Cecéliának is két-két lánya van, így a nagyszülők már négy, csodaszép unokával büszkélkedhettek. A nagypapa minden egyes találkozásakor elolvadt tőlük. Flóra is azt hitte, hogy ekkorra már neki is van minimum két fia – megtörve a női fölényt –, akik az apjukra hasonlítanak, és nagyobb lakásban vagy családi házban élnek boldogan.

– Lakáscsere – pattant fel ülő helyzetéből.

Kiszámolta, hogy van még majdnem két hónapja szentestéig, és addig akár a belvárosi otthonát egy nagyobb, külső kerületben lévő ingatlanra is le tudja cserélni, ahol kényelmesen megrendezheti a karácsonyi vacsorát.

Olyan kicsi volt a jelenlegi lakása, hogy a becsomagolt ajándékokkal is meggyűlt a baja. Végül felrakta őket a szekrény tetejére, és letakarta a kupacot egy színes lepedővel. Egy lépést hátrált a

szekrénytől, hogy ellenőrizze, nem esnek-e a nyakába az ajándékok, majd a tekintete a könyvespolcra tévedt, ahol kiszúrta az egyik receptgyűjteményét.

Flóra imádott főzni, így a karácsonyi menüvel sem fog meggyűlni a baja, mindinkább a tálalás és a tárolás miatt izgult.

Gyorsan kitakarított, majd készített pár fotót a telefonjával a lakásról, majd az utcára is kiment, hogy a ház felújított homlokzatát is lencsevégre kapja. Minden pozitív értékbe bele akart kapaszkodni, hogy minél jobb áron és minél gyorsabban el tudja adni jelenlegi lakhelyét.

Időközben ő is nézegette a hirdetéseket, hogy mire tudná lecserélni a kis kuckóját. Bár valamiért irtózott a tíz emeletes panelektől, most mégis azt látta legesélyesebbnek a csere tekintetében.

**Kovácsné Rigó Márta:
Karácsonyi asztaldísz**

– Egy-két évet csak kibírok benne – morfondírozott magában.

Teltek a napok és a hetek. Néha megnézte egy-egy érdeklődő a lakást, de komoly szándékkal senki sem érkezett. Aki megvette volna, az pedig olyan szemtelenül sokat akart alkudni, hogy Flóra nemet mondott rá, így egyre reménytelenebbnek látta a gyors lakáscsere lehetőségét, és már az

Turányi Terézia: A szent család menekülése Egyiptomba

adventi gyertyákból is a harmadikat kellett meggyújtani vasárnap.

Belátta, hogy a lakás eladásához több idő kell. Letörölte a hirdetést, mert így a költözés ötlete okafogyottá vált.

Elővette a karácsonyi díszeket, aztán a műfenyő is előkerült a szekrény mélyéről, ahova január hatodikán tette. Átment idősebbik nővéréhez, Anikóhoz, hogy kölcsönkérjen pár összecukható székot, és egy kempingasztalt is elhozott.

– Kell segítség? – kérdezte Anikó, amikor meglátta Flóra gondterhelt arcát.

– Köszí, nem, megoldom – felelte büszkén, de legbelül tényleg azt szerette volna, ha nem nála rendeznék idén a vacsorát.

Autójával leparkolt a ház előtt, és felvitte a szerzeményeket a lakásába. Alig tudott már megmozdulni benne. Két kis asztal, nyolc szék, egy karácsonyfa, és már azt a tíz főt is beleképzelte, akik hamarosan becsöngetnek hozzá.

Az utolsó pillanatban vásárolta meg a húsokat, gyümölcsöket, zöldségeket, üdítőket, hogy addig se foglalják a helyet a konyhában. Szentestére minden finomságot megfőzött, megsütött, amit kigondolt. Pár dolog azonban nem fért be a kis hűtőjébe, ezért azokat kitétte az ablakpárkányra, hisz odakint is ugyanannyi fok volt.

Lefekvés előtt Flóra még a karácsonyfa alá tette a már rég becsomagolt ajándékokat, aztán fáradtan bedőlt az ágyába.

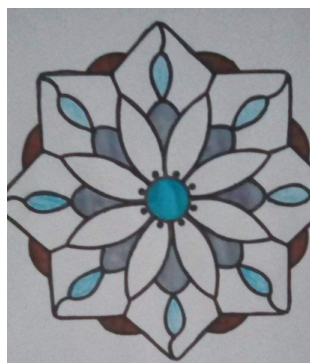
Másnap este aztán benépesült a kis lakás. A két kis asztal roskadásig meg volt pakolva finom falatokkal. A felnőttek körbe ülve ettek, ittak, és dicsérték a házigazdát, amiért így kitett magáért.

– Most már akár férjhez is mehatsz – vetette oda Flóra apja, miközben szalvétával megtörölte a száját a fenséges falatok jóízű elfogyasztása után.

A lányoknak legfőképp csak a franciaágyon jutott hely, de ezt ők egyáltalán nem bánták, mert szívesen játszottak és ugráltak rajta.

Flóra körbenézett a vidám és egészséges arcokon. Boldogan beszélgettek, és várták a csengettyűszót, amikor a lányok odamehettek a feldíszített fához, és kibonthatták az ajándékukat.

Együtt voltak, és ez volt a legfontosabb.

Baloghné Domokos Ilona: Téli mandala

Kovács Attila: A tél

A tél hófehér köntösét ismét levetette,
Fehér lett az erdő, s minden más körülötte.
Járom a néma tájat, s felettem vadludak szállnak,
Ők is elmennek messzire, az örök nyárnak keblébe.

A fák is meghaltak egy időre, most nem oly méltóságosak,
Kopasz ágaik azt suttogják, mikor jön, hol van a tavasz?
Hol van a tavasz, hol a madárdal, a tücsökgzene, a sok szép virág...
Eljön egyszer, s int majd társának, a télnek, elég, Barátom, nincs tovább!

Kint fehér takaróként borul a földre a hó,
Riadtan párját keresi az átfázott feketeerigó.
Fehérré varázsolt mindent a tél, kerteket, fákat, utcákat,
A házak piros tetői is fehér kúpként állnak.
Kint csend van, semmi élet, téli álmod alszik a természet.

Kiss József: Szóttlan a tél...

Szóttlan a tél, mert szűk idomokra gyalulta a csöndet -
Néma varázst nem firtat rendkutató együgyűség.
Léha derűt sem engednek zord fantomok többé,
Ám fagy-prizmán át fakopáncs jön elő etetőmre:

Báli madár, ide már hazajár cinegés nyomokon fel,
Mert völgyből libeg erre a hegyre felém, hol a jámbor
Szolgálat helye, hófoltos kedvencek ott rajban
Felsorakoznak a jóért; a jó dolgosai ők mind.

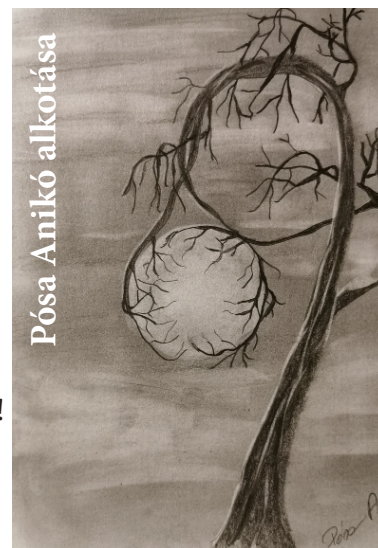

Szedő Tibor: Télidő

Beömlik hozzám a tél,
hófehér a táj.
Ablakomon bekopog a fagy,
jégcsap lóg az ereszen.

Zúzmara kabátja a fán,
természet havas szőnyege.
Nagyon sóhajt a tél,
tél talpa alatt hó ropog.

Ajkamon zimankós szó,
langyos a leheletem.
Tél köntöse a fenyőn,
arcomba havat fúj a szél.

Kanizsa József: Kőbányára hull a hó

Kőbánya fölött hull, kavarog a hó
Vészharangot kiált a kánya, a károgó
Hull a hó Fehér a Bányató utca
S közben fölszállt egy hópihe a buszra

A Mély-tónál vadkacsák le, föl szállnak
Eljött a rossz idő a vadkacsáknak
S a Vasember alatt szánkó siklik le
Havas már a befagyott tó jege

Szél lebben, a parton kavarja a havat
E kavargásban egyetlen fa sem alhat
A hóesésben a városra est telepszik
Hull a hó Nő a hó-paplan reggelig...

**Turányi Terézia:
Melegedben**

A tél engem is meggyötörne.
Fagy a foga, jég a körme
mintha lángba, tűzbe mennék.
Mekérdi egy hang: szeretsz még?
Dér fehérlik künn a kertben -
rongyos levél megtiportan
már csak azt rikoltja: voltam!
Az a rózsza, mit künn hagytam,
holtan lankadoz a fagyban.
Erősebb minden falaknál,
tűznél, mit magadnak raknál.
Ember-meleg, védj meg engem.
Ki szeretett kit szerettem,
- kezem vállára tettem -,
éjnek éjén egy hazában,
akivel együtt nevettem.
Szétszakítva, mégis nevetve
összekötött erős áram:
hogy az ember nincs magában.

**Hermann Marika:
Léleksóhaj...**

Utolsó szívdobbanás.
A lélek búcsút int.
Mi porból lett,
Visszatér a porba,
Egy sírhant betakarja.
A fejfán írás, a síron virág.
Gyertya lángja lobban,
A lélek sóhaj, szeretteit nézi.
Sóhajok hídján üzen:
Ne sírjatok. Testem már pihen,
Meggzúnt a kín, s a fájdalom.
Újra szabadon szárnyalok.
Szeretet könnyű szárnya repít
Oda, hol nincs tér, nincs idő,
Hol béke lakozik, s lón örök élet
Hol vár reám, ki maga, a SZERETET,
Hol rám találtok, s én rátok találok,
Mert emléktek bennem ragyog,
S én örökkön örökké bennetek vagyok...

Turányi Terézia: Melegedben

**Német Nyiba Sándor:
Visszatér**

Őszeb vág a zord tél megfagyott jege,
A hidegben megkövült magányunk megdermedt.
Ábrándozós napok követik az évszakokban rejlő életet.
A körforgásban egyszer minden visszatér a helyére.

Turányi Terézia: Gyöngyöstarjáni templom

Borosi Lászlóné:
Angyali érintés

(barátnőm emlékére)

Egy angyal járt a Földön
és én alig ismertem,
de hogy angyal volt, tudom.
Amerre járt,
mosoly fakadt az arcokon.
Megrogyott térdek erőre kaptak,
a lecsüggedt kezek újra adtak.

Egy angyal járt közöttünk.
Tudtad ezt?
Nem láthattad szárnyait,
azzal nem dicsekedett.
De szeme sugarával is símogatót,
óvón, féltőn gondoskodott.
Hangja fülembe dobog:
Te kis boszorka vagy, tudod?
Hogy ezért a címért mit tettem?
A jóban cinkosa lettem.
Hogy hol az igazi otthona,
előttem el nem titkolhatta.

Angyal járt a Földön valóban.
Látod-e nyomát a porban?
Nem, ő sáros lábbal nem taposott,
kezével pofont sem adott.
Szája, ha kellett, néha feddett,
de utána duplán szeretett,
mert angyalnak gyűlölni nem lehet.
Haragudni csak egy dologra tudott:
Hogy lecserélték a pianínót.
A művi hang sértette fülét.
Ki nem érzi ezt,
ebből mit sem ért.

Angyal volt ő, hallgatag.
Csak kevesen értették,
mi a szívéből fakadt.
Dalban és versben mondta el,
mit a Lélek rajta át üzent.
Hogy a lét örök,
az élet öröm.
Ha fáj is, nem tart soká
és menni kell mindig tovább.

Ez angyal íme hazatért.
Szárnyai, mit egykor
a kapuban hagyott,
most mérhetetlen nagyok.
Mit a földi évek edztek,
még szebbek és erősebbek.
Figyelj, mert visszakapta!
Itt van köztünk, szárnyal,
szárnyal, szárnyal!
Láthatatlan.

Dr. Török György:
Távoli üzenet

(2002. október 10.)

Álmomban két angyal
Hírt hozott az égből.
Boldogság sugárzott
Mindkettő szeméből.

Húsz éve, hogy elment
Kit annyira szerettem,
Negyvennégy év után
Mégis elvesztettem.

Nem Te akartad,
Mégis úgy történt,
Mit addig adtál nekünk
Mindent elvittél.

Álmatlan éjszakák,
Magányos reggelek,
Senki nem vár engem
Amikor felkelek.

Csupán egy hajtincs
Mi tőled megmaradt,
Számomra nagy kincs
Mely örökre az marad!

Angyalok vigyék szerető szívemet,
Úgy érzem nemsokára
Ott leszek Veled!

Dr. Veress János:
Uram, Uram..

Uram, Uram, édes Uram,
Megjártam már bűnös utam,
Eljutottam végül Hozzád,
Ragyogtasd rám a Te orcád.

Megbántam már minden vétkem,
Tiszta szívvel életem éltem,
Bűnbánattal kérlek szépen,
Maradj velem, én reményem.

Elküldted a Fiad hozzánk,
Elfogadtuk tanítását,
Vétkeinkért kereszt várta,
De mindig él tanítása.

Édesanyja, Szűz Mária,
Országunknak patrónája,
Szentlélektől erőt kapunk,
Orvosolja minden bajunk.

A világnak sok a baja,
Uram, vigyázz fiaidra,
Nem élhetünk Tenélküled,
Mentsd meg Uram, lelkeinket.

Tenéked szól hódolatunk,
Örök országodba vágyunk,
Veled vagyunk mindhalálig,
Hozzád szállnak hő imáink.

Pásztor Gergely: A béke galambja

**Német Nyiba Sándor:
Régi beszéd**

Fejfátlan sírok gaz erdőben,
elévült sorsok kivetette.
Panasz nélkül csendben pihenek,
fák susogása zenétlen ver.

Hiába menekülök messze,
a lelkem visszatér estére.
Kietlen hely megnyugvás nekem.
Régi beszédet hallgat fülem.

Nyavalyog a testtelen lélek.
Kevereg a megalázott vétkem.
Kuncsorgó föld takar kényszert.
A végtelen ég szellemet rejt.

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Üzenet**

A hófödte csúcson
szárnyait bontja egy zászló,
a félelmetes magasságból üzen
a világnak két bátor hegymászó.

Míg a nagy célt megvalósították,
Ők a halállal is szembe néztek,
szívük mélyén azt kívánják az emberek,
hogy ők a havas csúcsról visszatérjenek.

Gál Mihály: Szégyenkő

Halason járva a szégyenkőhöz vitt lábam.
Nézem a bűnöket szépen felsorolva kit ültettek oda.
Vasárnapi munka, hazugság, szidalmazás, lopás,
káromkodás, házasságtörés.
Leültem rája, gondolatba merülve.
Átérezni a vétket, szégyennel vezekelve.
Egyedül ülök itt.
Talán ha szemben a dicsőség köve állna!
Rajta a bűnösök tolongának!
Kicsi lenne ekkora kő akkor.
Országnyi méretűt, ha faragnának, talán.
Lenne elég hely!
Mert a mi világunk Máray már megénekelte.

Pásztor Gergely Kiskunhalas - Aranylő város

Pósa Anikó alkotása

Eliza Wolf:
Amíg élek

Amikor fáj a létem, elnémulok,
ilyenkor kezemben virággal,
temetőbe indulok.
Nyitom a temető súlyos vaskapuját,
Csendesen lépdelek, átgondolom életem,
fáj hogy ti itt vagytok,
Kiket oly nagyon szerettem.

Más itt a világ,
csend borul mindenre,
hallani a sóhajtást, mely lélekből tör fel.
Ez egy néma zokogás.
Itt vagyok veletek, drága szeretteim.
Bevallom, néha menekülnék közéték,
a lélek ide csábít.

Kis időt eltöltök, rátok emlékezvén.
Eszembe jut ilyenkor sok gyönyörű emlék.
Elhelyezem virágom, gyertyát is gyújtok,
megvárom míg leég,
A gyertya oldalán a gyanta, ...
mint a könny, végig csorog.

Kegyetlenül fáj a lelkem, hisz
ennél többet, én már nem tehetek!
Elindulok haza, hiszen várnak az Élők,
kik szeretnek engem, nagyon...
Elevenen a föld alá... mégsem bújhatok...!

Elsirattam szeretteim, felocsúdom végül,
Várnak a drágáim, még élnem kell értük!
Szeretni, ölelni, unokákat kényeztetni!
Amíg itt a Földön élek,
ezt ...addig kell megtenni.

Nagy Kóré Mária: Esti séta

Schafner Ágnes:
Lebegés

Szenvedély ég,
kék mámor
Ámor nyila
gyönyört fakaszt.

Létezése örök
erős ösztön
csókos száj
szmájlit hagy.

Ki kapja száll,
szél forgatja
szirmok szállnak
szertesztét.

Széteső érzés
végére érve,
egybe rak
lebegés ez a pillanat.

Kanizsa József :
Telet ünnepel

Vadliba-hangú
alkonyok jönnek
nyár-viharvert fák
a téltől nyögnek

S reggelre fehér
zúzmarás lepel
millió csillogással
telet ünnepel...

N. Sebestyén Katalin:
Lelkem tiéd a végtelen Univerzum

Rozványi Dávid: Boldogságbolt: „Se harmat, se eső...”: Az elhagyott boldogsága

A férfi valójában nem tudta, mit is keres a budai Öreg utcában: csak ment, amerre a lábai vitték és merre a fájdalma hajtotta. Megszűnt körülötte a világ, nem látott és hallott semmit sem, még a lába elé sem nézett, egészen addig, amíg meg nem botlott a járdán. Amint visszanyerte az egyensúlyát egy különös cégért látott maga előtt, fekete alapon arany betűkkel: „Boldogságbolt”.

Magában keserűen felnevetett: boldogság? Ugyan mi az? Létezik egyáltalán... Pár hete még hitt benne, de most már tudja, hogy minden csak csalás és hazugság volt. Mégis... Mit veszíthet? Benyitott az ajtón. Az üzlet belsejében, a polcok mögött egy öregember állt a pult mögött.

- Mélységes tisztelem, uram! - köszöntötte a boltos. - Miben segíthetek?
 - Nem is tudom... - válaszolta a férfi. - Ön valóban boldogságot árul?
 - Méghozzá csupa kiváló, első osztályú árut! - húzta ki magát az öreg.
 - És esetleg nekem is tudna valamilyen boldogságot kínálni? - kérdezte reménykedve a férfi.
 - Ha szabad megjegyznem: a piacon mi rendelkezünk a legnagyobb választékkal. Azonban, anélkül, hogy indiszkréciót szeretnék elkövetni, meg szabadna kérdeznem, hogy milyen típusú boldogtalanságra keres gyógyírt? Kérem, foglaljon helyet, ha szabad, megkínálnám egy csésze teával.

(A képen található QR kódot megnyitva, a novella meghallgatható Török Tünde előadásában)

A férfi helyet foglalt, az öreg boltos töltött neki egy csésze teát és mesélni kezdett:

- Tulajdonképpen egy nagyon banális történet, ha boldogsággal foglalkozik, biztos ezer ilyen hallott. Szerelem.

- Igen, ez valóban a leggyakoribb oka mind a boldogságnak, mind a boldogtalanságnak.

- Néhány hónapnyi boldogság, olyan, amilyent csak egyszer élhet meg az ember. Amikor azt érzi, hogy megtalálta azt, aki tökéletes társa lehetne, akivel minden egyes beszélgetés, minden egyes találkozás a mennybe repít. Akivel lélekben, szellemenben, testben tökéletesen illeszkedik. Azonban kiderült, hogy minden hazugság volt.

- Elmondaná uraságod, hogy miért? Természetesen, nem az intimus részletekre lennék kíváncsi.

- Kiderült, hogy rajtam kívül volt még valakije.

- Nem szívesen mondom, uram, hiszen, mint már említettem, büszke vagyok arra, hogy csak első osztályú árut tartok, így nem szívesen hoznék elő közhelyeket, de ha valaki egyszerre két emberbe szerelmes, valójában egyiket sem szereti. Ha szabad megkérdeznem, ön ezt nem vette észre?

- De igen. Sokszor mondta, hogy néhány napig elérhetetlen lesz: nem tudunk beszélni és találkozni, más dolga lesz. Ha megkérdeztem, hogy vajon a másik szeretőjével találkozik-e, mindig sipitóssá vált a hangja és mondott valami kétértelmű kifogást, hogy miért nem.

- És ön nem értett ebből?

- Nem akartam érteni, hinni akartam, hogy az igazság a szerelmünk és minden más hazugság.

- Akkor, ha szabad megjegyznem, itt ön követte el a hibát. Sok ember fél az igazság súlyától, ezért nem meri egyenesen kimondani, féligazságokat mer csak közölni, miközben és reméli, hogy a másik megérti, és ugyanettől fél is - állapította meg az öreg.

- Higgye el, lángoló és teljes szerelem volt, minden nap újabb és újabb, teljesebb csodát éltünk meg. Egy nap azonban, amikor hosszú idő után találkoztunk, amikor nagyon vártam, hogy újra lássuk egymást, amikor ünneplőbe öltöztem és vittem az ajándékaimat, már meg sem ölelt, meg sem csókolt, csak any-

nyit mondott hosszú hallgatás után: kilép a kapcsolatból. Már nem éri meg neki. Éreztem, hogy végre dönteni tudott és a másik férfit választotta. Tárnyilagosan, minden érzélem nélkül. Még sohasem éreztem magamat ennyire üresnek, megalázottnak és megcsaltnak. Nos, ennyi - sóhajtott fel a férfi. - Mit tud ajánlani?

- Hát ilyen esetekben sokféle kéréssel érkeznek hozzám az emberek, férfiak és nők egyaránt.
- Például? - próbált meg ötleteket gyűjteni a férfi.
- Sokan azt kérik ilyenkor, hogy derüljön ki, hogy az egész csak egy tévedés, egy rossz hangulat volt a másiktól és folytatódjon minden úgy, ahogy előtte volt. Szeretnék újra megélni a csodát.
- És ez lehetséges? - kérdezte felélénkülve a férfi.
- Természetesen. Csak egy kérdést szeretnék feltenni: valóban ezt szeretné?

A férfi elgondolkodott: - Talán... Ha újra az a ragyogó nő lenne, aki azelőtt volt. Most azonban, ha rá gondolkodom, egy másik nő képe jelenik meg előttem: azé, aki eldobott. Ennek a nőnek a szemében már csak kegyetlenséget és ridegséget láttam. Egy megtört öregasszony nézése volt már. Ha még egyszer úgy tudna rám nézni, mint azelőtt, akkor ezt kérném, de ezt az új nőt már nem tudnám szeretni. Tudja, szégyellem, de azelőtt, ha megosztott magáról egy képet, mindig egy életteli, boldog nőt láttam, és feltámadt bennem a vágy, hogy vele legyek. Most azonban, ha látom egy képet róla, mindig irtózom és arra gondolkodom, hogy voltam képes ezt a nőt szeretni.

- Sokszor, hogy valakit szépnek látunk-e, csak azon múlik, hogy milyen szemmel nézünk rá.
- Talán igaz... Én ismertem ezt a nőt, amennyire csak egyik ember ismerheti a másikat. Tudom, milyen izmokkal mosolyog őszintén, és melyekkel, amikor csak tettet a vidámságot. Eddig széppé és fiatallatta a belső kisugárzása, most már minden, amivel szépnek akarja mutatni magát, felvett póz csupán. Mintha letette a fegyvert a múltó idővel szemben. Tudom, ha újra megélné a szerelmet, amit velem, ha képes lenne, még ha mással is, akkor talán újra széppé tudna válni... Vagy, ahogy mondja, képes lennék újra ilyennek látni. Nos, igaza van, valóban képtelen vagyok ezt kérni.

- Tudja, uram, sokan esnek abba a hibába, hogy azt hiszik, hogy ha kilépnek egy kapcsolatból, akkor az a kapcsolat azonnal meg is szűnik. Valójában nem csak magára hagyják a másikat abban a kapcsolatban, de nekik még nehezebb: nem csak azért, mert a kapcsolat terheit egyedül kell tovább cipelniük, de tudják, hogy ők ítélték magukat és a másikat is erre a sorsra. Talán, amit kegyetlenségnek és ridegségnek érzett, ennek a tükröződése volt. Talán csak erősebb volt, mint ön és ezért volt képes véget vetni egy kilátástalan helyzetnek.

- És mit szoktak még kérni ilyen helyzetben az emberek?
- Gyakran a másik boldogtalanságát, hogy ha már elhagyta őt, akkor mással se legyen boldog.
- Ez butaság, hiszen miért lenne jobb nekem, ha a másiknak rossz? Ezt semmiképpen sem szeretném.
- Pedig, higgye el, ezt a legkönnyebben megvalósítható kívánság.
- Hogyan?

- A legtöbben, akik kilépnek egy kapcsolatból, azt hiszik, mással könnyebb lesz. Pedig nem: az örvény, ami elnyelte korábbi szerelmüket, bennük van a legtöbbször. Ha nem változnak meg, akkor az új kapcsolatuk is ugyanúgy meghal. Ha képesek megváltozni... Akkor én felesleges vagyok és minden boldogság, amit kínálni tudnék.

- Sorolja még kérem, hogy mire vágnak az emberek!
- Nos, az előző kívánság finomított változata, hogy soha ne felejtse el az együtt töltött időt, a boldogságot, amit egymásnak adtak és ez kísértse minden új kapcsolatában.
- És ez jó annak, aki elhagytak?
- Nem igazán, hiszen ez is csak a bosszú egyik formája és a bosszú kinek ad boldogságot? Miért jobb az elhagyottnak, ha az újat is boldogtalanná teszi?

- Igaza van. Akkor leteszem a fegyvert én is, és megkérdezem, milyen boldogságot tud ajánlani nekem?

- Ha szabad megkérdezni, hogy túl a sértett önérzeten és a szeretett személy elvesztésén kívül túl, mi az, ami a legjobban fáj? - érdeklődött az öreg boltos.

- Igaza van... Nagyon hiányzik az ölelése, a csókja, az éjszakába nyúló beszélgetések, nagyon fáj a megaláztatás, mert soha még nem éreztem magamat annyira megalázva, mint amikor ünneplőbe öltöttem a lelkemet, elmentem hozzá, elfogadta az ajándékaimat és kidobott. Mégis, ezen túl van, ami jobban fáj... az elvesztett hit.

- Milyen hitet vesztett el, ha szabad megkérdezni? - kérdezte az öreg.
- Azt hiszem, de most minden bizonytalanná vált, hogy nem csak szerettem, hanem hittem is benne és ez a hit segítette megérteni a világot és hinni saját magamban. Amíg együtt voltunk, minden könnyen ment, minden nehézség és fájdalom csak egy árnyék volt, és minden felragyogott, amikor találkoztam veled, vagy amikor csak rád gondoltam. Hogy elhagyott, ezt a hitet vesztettem el.
- A világban, önmagában?
- Mindkettőben... és ami a legjobban fáj, a szeretetben is. Most, hogy csalódtam benne, nem tudom elképzelni, hogy valóban létezik önzetlen szeretet vagy szerelem. Nem tudom, nem az lenne-e bölcsőbb, ha minden erkölcsi elvemet, ami szerint eddig éltem, sutba dobnám és azok nélkül élnék az örömöknek.
- Ha szabad megjegyezni: ne keverje össze az örömeket és a boldogságot. Tudja, ismertem egy úriembert, Tannhäusert, ő azt kérte tőlem, hadd ismerje meg a lélek tiszta és a test bűnös szerelmét is. Igaz, nagy árat fizetett ezért: soha nem találta meg a nyugalmát, a két világ örök száműzöttjévé vált. Végül csak a halálban találta meg a nyugalmát, mert egyik világról sem tudott lemondani.
- Akkor mit tudna nekem kínálni? A hitet? Az emberekben, az erkölcsi rendben, vagy Istenben?
- Ha nem akar hinni, akkor én nem tudom megadni önnek. A hit Isten ajándéka és az ember döntése. Amit kínálok: a béke. Ha megengedi, úgy érzem önben most kavarnak az érzések, minden, amiben hitt, megdőlni látszik, mert minden nemes és igaz értéket az életében a szerelme testesített meg. Most, hogy elhagyta ön, mindezen érték hamissá vált az ön szemében. Ha megtalálja a békét, újra fog tudni hinni az emberekben, önmagában és Istenben is...
- Képes lenne erre?
- Én csak oda tudom adni, a kérdés, hogy ön elfogadja-e. Egy kérdésem lenne: szereti még? Őszintén és nem csak birtokolni akarja?
- Szeretném hinni, hogy igen. Talán ezért is fáj a szakítás, mert úgy érzem, nélkülem már ő sem lesz boldog. Közben tudom, hogy lehet, hogy ez csak önámítás, mert nélkülem talán boldogabb, csak saját fájdalmamat szeretném kivetíteni rá.
- Az öreg pár pillanatig gondolkozott, majd így folytatta:
- Ha valóban szeretjük a másikat, akkor a másik boldogságának eszközévé és nem céljává akarunk válni. És ebbe beletartozik az, hogy azt is elfogadjuk, ha ő a boldogságot másvalakitől kapja meg. El tudja-e fogadni, hogy a szerelmének más teljesebb boldogságot tud adni? Tud-e örülni majd annak a boldogságnak, amit mással él meg?
- Képtelen lennék most igent mondani, de igen, szeretném, ha így lenne. Ha boldog lenne. De nem tudom, hogy ez lehetséges-e, azok után, hogy elárult, hogy megölte magában a szeretetet? Vagy örültséget beszélek?
- Nem, sajnós, jól gondolja. Emlékszik, azt mondtam, hogy ahhoz, hogy boldog legyen, meg kell változnia. Talán pont az segít neki megváltoznia, hogy szembe kell néznie azzal, amit ön árulásnak nevez, pedig talán más volt. Olyan, amit most még nem tud felfogni, és így fog megtisztulni.
- Értem.
- Akkor mondja ki ezt az egyszerű mondatot, mintha itt állna ön előtt: kívánom, hogy boldog legyél. A férfinak remegett a szája, látszódtott, hogy küzd a szavakkal, de végül képes volt elszuttogni a szavakat:
- Szeretném, hogy boldog legyél.
- Azt hiszem, a legnagyobb lépést már megtette, azonban még kérem, hogy mondjon ki egy mondatot: szabad vagy, már nem tartozol nekem semmivel, minden ígéreted alól feloldozlak.
- A férfinak már könnyebben ment kimondani a szavakat:
- Szabad vagy. Minden... ígéreted alól... feloldozlak.
- Köszönöm, már csak egy lépés van hátra: köszönje meg a boldogságot, amit együtt megélték!
- Köszönöm, a boldogságot, amit veled megélhettem!
- Az öreg boltos a pulthoz lépett, kinyitotta a fóliánsát és beleírt néhány sort, majd a vásárlójához fordult:
- Mit érez most?
- Békét - mosolyodott el a férfi. - Azonban valami nem hagy nyugodni.
- Kérdezzen bátran!

- Én megtaláltam a békét, úgy érzem... Szeretném, ha ő is megtalálná.

Az öreg boltos elmosolyodott:

- Ezt nyugodtan rám bízhatja. Lejegyeztem a szavait és ha a hölgy is ellátogat hozzám, ígérem, átadom neki.

- Nagyon köszönöm! Mondja kérem, mivel tartozom? A nagyobb kincset kaptam, mint amit remélhettem volna.

- Kérem, akiben szeretet van, annak nincs adóssága. Azzal, hogy kimondta ezeket a szavakat, a legnagyobb árat fizetett ki, amit ember csak adhat: feladott magából egy részt.

A férfi, hónapok óta először tudott igazán mosolyogni. Megrázta az öregember kezét és elindult, az ajtóban azonban megállt:

- Mondja, ha azt kértem volna, hogy legyen boldogtalan, vagy hogy ne tudjon elfelejteni, akkor azt is megkaphattam volna?

Az öreg elmosolyodott:

- Ha esetleg ezt kérte volna, akkor természetesen nem teljesítem. Tudja, én csak boldogságot adok el az embereknek. Ezek a kérések nem tették volna boldoggá önt: mások boldogtalansága árán senki sem lehet boldog.

És alázatos mosollyal becsukta a férfi mögött az ajtót.

Nagy Kóré Mária: Téli éj a fenyvesekben

Bene Edit: Kenyér sercli

Olga mama a rég nem látott gyermekeihez készülődött, már nagyon hiányoztak neki az unokái. Halkan, dudorászva pakolgatott. A játékok mellé kerültek még édességek, déligyümölcsök, frissen vásárolt, ropogós sajtos kiflik és befőtt.

A busz ablakából nézegette az elsuhanó, fehér folttokkal tarkított, unalmas téli határt. A gondolatai messze jártak. Elméjében vele voltak unokái, az élete ékszerai és újra élte a velük töltött örömteli perceket. A járművet elhagyva, a vállát lefelé húzta a tele gyömöszölt bevásárlószatyra, de nem tartotta kölöncnek. A fáradó lábai egyre sietősebbre fogták.

Megérkezéskor elcsodálkozott, hogy egy hónap alatt milyen sokat fejlődött Cilike, a nyolc hónapos kislány. Állva kapaszkodott járójárába, az okos kis homlokát, a pisze orrocskáját a rács fölé emelte. Mosolyától ragyogtak a kék szemecskéi, nem tűnt idegennek nagyjja. Az idősödő hölgy felemelte és ölébe kapta, majd játszani kezdett vele. A csöppség összeérintette két kis öklét, „törte a mákot”, csipkedte aprócska kézfejét, „csíp-csíp csókázott”... Lent, a szőnyegen vidáman kúszott-mászott, közben gügyörészett.

A nagymama öröme ráült az ürüm, mivel Dóri lánya csúnyán köhögött, lázasan nyomta az ágyat, a beszélgetéshez sem segítette ereje. Férje, Jenő aznap dolgozott.

Mamija Cilikét tisztába tette, megetette és elaltatta. Dóra is elbóbiskolt. Amíg aludtak, addig Olga néni tett-vett a lakásban. Gyorsan szaladt az idő. Délután a nagycsoportos ovisok farsangjára igyekezett. Gréti örömmel ugrott mamókája nyakába, úszott a boldogságban. Gyönyörű hercegnővé változott a világoskék, fényes szatén ruhácskájában és csillogó koronájával a fején. A kis hercegnők, a boszorkák és az egyéb álarcban öltözött gyerkőcök vidáman hancúroztak.

A maskarabál után, a hidegben, kéz a kézben lépegettek hazafelé és valami melegség ült a szívükre. Grétike:

- Mamikám! Úgy örülök, hogy eljöttél.
 - Milyen jó meleg a kezed.
 - Nagyon szeretlek!
 - Ugye itt maradsz?
 - Olyan szomorú vagyok, hogy anyukám beteg...
 Otthon beszaladt a szobába és jól megdöngönyözte a kishúgát, majd ráborult édesanyja keblére és élménybeszámolót tartott.

Olga mama fáradhatatlanul tette dolgát. Este Grétike mamókája mellé bújt és hallgatta ízes meséjét, azután még sokáig pusmogtak az élet dolgaíróról. Átölelték egymást és úgy aludtak.

Másnap Olga korán ébredt. Amíg a többiek durmoltak, lefőzte a kávé, teát főzött és elkészítette a reggelit, rendet rakott, még a levest is megfőzte... Reggeli után felöltöztette a gyerekeket és sétálni mentek. Még a Nap is felragyogott az égen, a téli szellő csipkedte arcukat, kipirulva érkeztek haza. A friss levegő hatására hamar elaludt a csöppség. Amíg szundikált, addig a nagyika megfőzte a főzeléket és megsütötte a húst. Finom süteménnyel akarta meglepni a családját. A Gréta vidáman keverte a piskótatésztát, közben az édes masszába bele-bele dugdosta apró ujjacskáját. Mamája úgy tett, mintha nem vette volna észre. Ő is ujjbegyére szedett egy csipetnyit és a leányzó nózijára kente, amin jót derültek. Végre, amikor elkészült a finom torta, kinyújthatta elfáradt tagjait. Mellé bújt az unokája és jött az elmaradhatatlan fabula.

A munkahelyéről hazaérkezett Jenci.

- Sziasztok!

- Mi van a beteggel?

- Minden oké?

- Mi az ebéd? – kérdezte.

Anyósa megtálalt, veje hamar elfogyasztotta finom étket, és tele hassal megetette a házi kedvenceket, megpakolta fával a cserépkályhát, majd lepihent.

Este Dóra egyre rosszabbul érezte magát, párja elvitte az ügyeletre. A doktor megröntgenezettette és mondta:

- Sajnos, a feleségének tüdőgyulladása van, de nem súlyos, pihenésre van szüksége. Írok fel antibiotikumot, azt mind szedje be!

Az orvostól hazaérve, még be sem léptek a lakásba, Jenő csipkelődő hangon kérdőre vonta anyósát.

- Mama, miért nem pakoltál el, mi ez a kupleráj?

- Kisfiam! A vasalódeszkán lévő vasalt ruha, az ágyon lévő blúzom nem okoz rendetlenséget, főleg akkorát, hogy azt meg kellett volna jegyezned, egyébként sem jön már senki. Egész nap dolgoztam, vigyáztam a gyerekekre, nincsen szükségem az instrukcióidra!

Részéről lezártnak tekintette a megjegyzést. Dóra rossz közérzettel iszogatta a teáját, bevette a piru-

lát és csendesen bevonult a hálószobába. Édesanyja nem készülődött haza, még pár napig szeretett volna maradni.

A kislányokat megfürdette, és az estebédhez készülődtek, a hűtőből kivette a vacsorához valókat. Jenő elővette a két napos kenyér serclit és egy zacskó friss kiflit.

Olga néni az asztal másig végéről szól Jencinek:

- Légy szíves, nyújts ide egy kiflit!
- Mama, előbb egyél kenyeret! Nem fogja feltörni a szápadlásodat! Spórolni kell!
- Ja, igen! Az általam hozott sajtos, vajás péksütemény darabja 119 forint volt, az általad vásárolt legrosszabb esetben huszonegy. A sajtos javát tetted meg. Én nyugdíjból élek, nem szoktam pazarolni.

Többet nem szólt, szép csendben elvonult az asztaltól, összeszedte a ruháit, a szemüvegét és átment a másik, a fűtetlen szobába. A lelkében élesen hasított bele a fájdalom, a megalázottság, nem csak a lelke, a teste is fázott. Eleredtek könnyei, korgó gyomrában már nem érzett éhet. Kicsit megnyugodott, megtörölte nedves arcát és mosolyt erőltetve visszament gyermekeihez. Grétikének mondta:

- Drágám! Mami most nem alszik veled, mivel reggel korán kell kelnem! Papa már vár otthon. Nagyon szeretlek benneteket, majd valamikor jövök. Lányától is elköszönt, akinek nagyon fáj, hogy férje sebet ejtett édesanyja lelkében.

Olga néni a nehéz tolldunna alatt csak forgolódott az ágyon. Reggel nagyon fáradtan kelt fel. A WC-re a konyhán keresztül kellett átmenni. Jenő a reggeli feketéjét főzte:

- Jó reggelt, mama!

Anyósa nem reagált a köszönésre, szótlánul leakasztotta a fogasról a kabátját és csendesen behúztta maga mögött az ajtót; kilépett a fagyos, néptelen utcára, ahol szép pelyhekben hullott a hó. Kora reggel, gondolataival küszködve nyomorultul érezte magát, nem érdemelte meg az érzéketlen szavakat. Jenőnek csupán csak annyit kellett volna mondania:

- Tessék, mama!

- Köszönöm a családommal való törődést!

Mindjárt más értelmet kapott volna a feledhetetlen történet.

Kosztolányi Ági alkotása - pontosított technika

Szűcs Erika Katalin: Vigyázz a teafilterrel!

Évekkel ezelőtt történt velem, még nem ismer-tem a szerető Istenemet, és az Ő gyógyító fiát, Jézus Krisztust. A neveltetésem is a materializ- mus eszméit táplálta belém. Fogvatartott a pénz, és a hatalomvágy. Egyedül ültem a Családok Át- meneti Otthonának modern konyhájában. Mint bántalmazott, menekülő anya költöztem be. Holnap jön a lányom is, - vigasztaltam magam. Első este volt. Magányos voltam, jövedelem és lakás nélkül. Teli indulattal, és haraggal. Gondo- lataim céltalanul cikáztak. Miért, miért... ?

Csak egy dolgot tudtam, fel kell nevelnem az iskolás lányomat, nem hagyhatom ott, abban a környezetben, ahonnan elmenekültünk. Rette- netesen fáztam és éhes voltam. November volt. Aznap még nem ettem. Jaj, egy teafilter nézett velem farkasszemet a szemközi tálcáról. Sze- meztünk egymással: De jó, meleg tea! - jött a kí- sértő, de ekkor még mit sem tudtam erről.

- Ne lopj! - derengett valami a lelkiismeretem legmélyéről a tízparancsolatból.

Vívódni kezdtem. Csak egy olcsó teafilter, ki- nek is ártok, ha teát csinálok belőle magam- nak? Kezdtém álmodozni: egy pohár friss meleg ital..., de Valaki ott volt bennem, elkezdett vezet- ni: Nem te kerested meg az árát, és senki nem ajánlotta fel neked. Ez valakinek a tulajdona, aki igenis megküzdhetett érte.

- Csak egy Teafilter – vívódtam.

Valaki azonban erősebb volt bennem. Fogtam magam, ittam egy pohár vizet, vettem egy forró zuhanyt. Nagyon jól esett. A kimerültségtől fáradtan beleomlottam a jó meleg ágyba, ami arra a napra – a Teremtőm kegyelméből már megadatott nekem. Ekkor még fogalmam se volt erről a gondoskodó Istenről.

Elaludtam. Reggel kábultan támolyogtam ki a konyhába.

- Gyere, reggelizz velünk! - szólt hozzám az ismeretlen lakótársnőm. - Bocsi! Igaz csak tea van, és pirí- tós. Az este kértem a Teafiltert a sógornőmtől, ő már elment dolgozni.

Leültem, és éreztem a bénulásom, amikor a rám tekintő három kisgyermek arcába belenéztem.

- Úristen, de jól tettem az este!

És így töltöttünk el másfél évet, szegényesen, de egymást segítve a CSÁO-ban.

Azóta már sok bibliai tanítást tanultam meg, így egyre több isteni tapasztalatot tudok felismerni.

Gay Dauncey, író gondolatai is szembejöttek velem az évek során:

„Ma, amikor minden globálissá válik, rájövünk, mennyire egymásra utaltak vagyunk. Többé nem hihetjük azt, hogy a világ egy üres festővászon, amelyre vidáman festegethetjük saját rajzunkat. Zárt rendszeren belül élünk, ahol cselekvéseink következményei visszaütnek.”

Teltek az évek, és én elkezdtem odafigyelni a „Teafilterek”-re. A lányom felnőtt már, de igyekeztem jó példával előtte járni, hogy meg tudjon állni ebben a Kísértő által uralt világban. Engem pedig a teremtő Istenem megjutalmazott, hogy befogadtam szívembe a fiát, a kopogtató Jézust. Olyan helyzettel aján- dékozott meg az én Uram, hogy módomban áll rászoruló embereket élelemmel támogatni. Így tesz engem más emberek öröme által boldoggá az én Teremtőm.

N. Sebestyén Katalin: Sarki fények

Németh Sándor: Újjászületés

Mottó: „A lelki mélységből visszatérni nagyon nehéz, megváltozott életerőm, fizikális testem, teherbíró képességem, de a küzdés, a tenni akarás, értelmes életet élni, fontos célkitűzés.”

Szép, napsütéses októberi nap volt, amikor az éves kötelező orvosi vizsgálatra mentünk. Miénk volt a nap, mivel a vizsgálat kb. fél órát tartott, de a cég az egész napot kifizette. Egy búcsú őszi fagyizást terveztünk, mikor mindenki végzett a vizsgálattal. Haladtunk sorba, amikor Kati következett.

Több mint fél órát tartott az ő vizsgálata, mikor eljött az üzemorvostól. No, megyünk fagyizni – mondtam, a válasz: a reumatológiára megyünk. Mivel vártak bennünket, ott gyorsan véget ért az orvosi vizsgálat. Visszamentünk az üzemorvoshoz, megint egy kis várakozás, amire ismét kijött Kati a rendelőből. Most már megyünk fagyizni, - mondtam én. Tévedés, mert a neurológia és kardiológia következik. Amire Kati végzett a doktor-nőnél már el is ment a kedvünk a fagyizástól.

Egy halom papírral és a következő szavakkal búcsúzott az üzemorvos. Holnap leadja a nyugtatómbjét, a folyamatban lévő munkáit átadja valamelyik kollégájának, ezekkel a papírokkal elballag a háziorvoshoz, aki táppénzre veszi, s majd beutalja alaposabb vizsgálatokra.

Ez a döntés Kati számára felért egy halálos ítélettel. Teljesen a munkába temetkezett az előző évben ért lelki fájdalmak, traumák elől. A táppénz miatt rengeteg szabadideje lett, mert egy 40 négyzetméteres lakást nem lehet naponta háromszor kitakarítani, a kertben pedig a reumás fájdalmai miatt nem tudott sokat dolgozni, teljesen magába zuhant.

Pár hét múlva, névnapjára egy szép virágcsokrot kapott. Liliom csokor volt. Otthon nézegette és sajnálkozott, hogy a virágok elhervadnak. Úgy döntött, ő megmenti ennek a szép csokornak a látványát. Papírt, ecsetet, gombfestéket kerített és lefestette emlékül a virágot magának. Amikor a munkahelyén megmutatta mit készített, nem akarták elhinni a kollégák, hogy ez az első műve. A dicséret hatására, elkezdett rajzolgatni, festgetni, egyre több időt töltött ezzel és az irodalommal. Amikor már sok-sok képe összegyűlt, eszembe jutott, hogy volt egy osztálytársam, Fábián Gyöngyvér, aki képzőművészeti főiskolát végzett és festőművész lett. Megkerestem és kértem, hogy mondjon véleményt Kati műveiről. Létrejött a találkozó, örültünk egymásnak, hisz kb. 45 éve nem találkoztunk és a beszélgetés végén a rajzok, festmények is terítékre kerültek. Gyöngyvér véleménye a következő volt: hibák vannak, de a képeidnek őszereje van, ami egy egységbe foglalja az egészséget, ezek pedig a színek. Olyan színeket használsz, amire egy főiskolát végzett festőművész sem képes, mert ezt tanítani nem lehet, belülről jön, vagy van, vagy nincs.

Biztató szavakkal engedett utunkra. Hazafele Kati a kocsiban megjegyezte, ha Gyöngyvér nem biztatott volna, „Isten bizony nem vennék többet ecsetet a kezembe”. Szerencsére nem ezt tette és elindult egy új úton, a művészetek útján.

Drotleff Zoltán: Tél

Lehull oly puha, pelyhes hó,
fagyosan fütyül a szél,
dideregve nyerít egy ló,
bőr alá bújnak a tél...

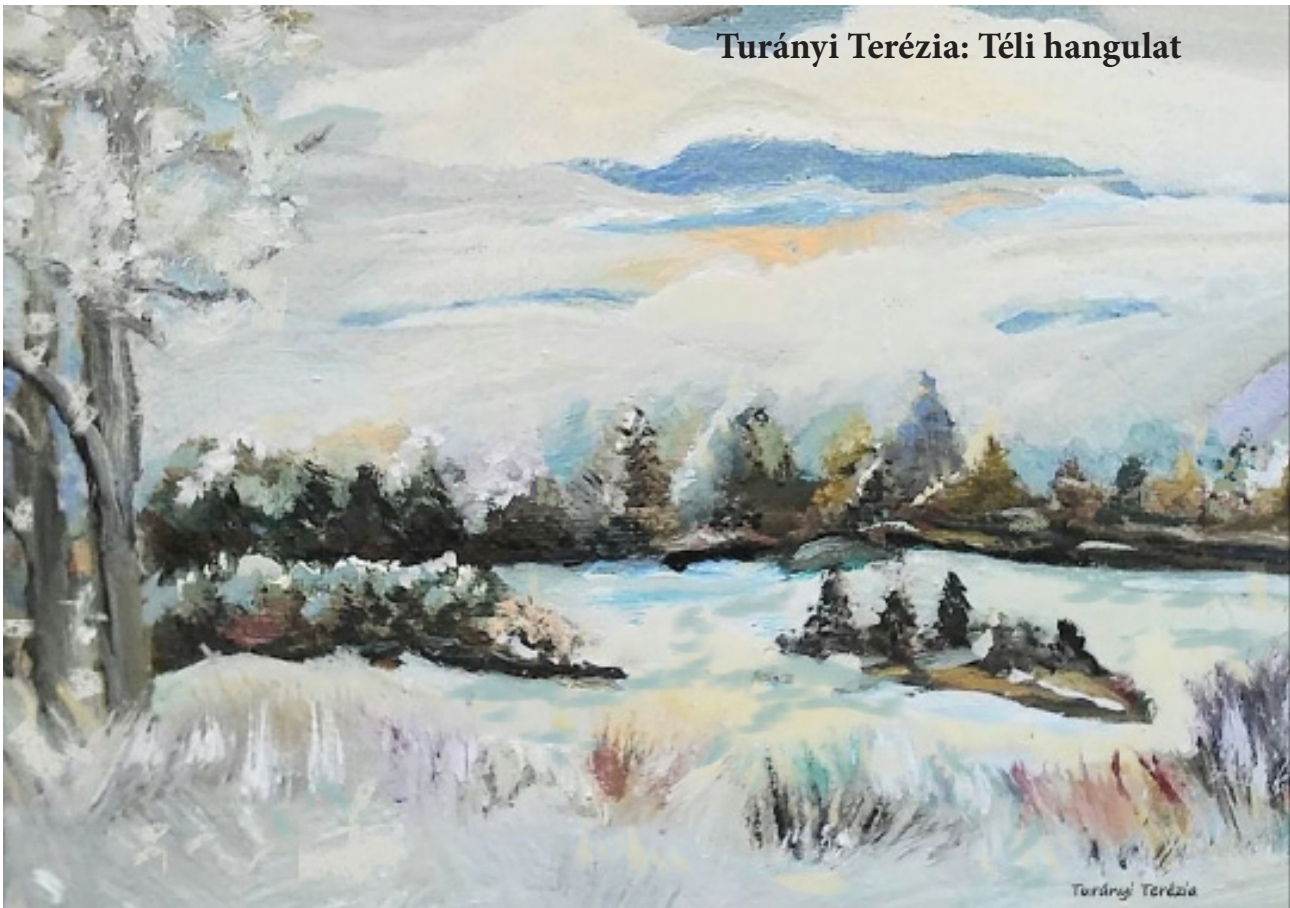
Már ismét itt vagy, te, szegény,
mert megint jönnöd kellett,
hogy az elmúlásról mesélj,
örökké ezt kell tenned...

Ártatlan, fehér palástod,
ravasz, csalfa tréfát űz,
oly fagyos bundakabátod,
nincs alatta élet s tűz...

Míg fehéren diderged el,
barát vagy, nem ellenség,
fagyos markodban vesztegel,
fekete időtlenség...

Hisz' nálad mindennek vége,
megszűnik fehér valód,
sötét halált adsz cserébe,
tán örökké maradót?

De, utolsó pillanatban,
értünk, Élet született,
ki, keserves pirkadatban,
életünkért szenvedett...

Turányi Terézia: Téli hangulat

Fekete Edit: Elengedés

Tudom, hogy féltve őrzött sikolyom el fog vánszorogni hozzád.
 Tudod, hogy szét fogja tépni álmaid árnyfátylát.
 Tudod nagyon félek.
 Tudod féltettelek.
 Érzem, koldus kegyelmet Tőled mégsem kérek.
 Könyörögjek talán tétova imákba burkolva, vak hittel?
 Hozzád? Ki megtagadtál szerelmet, érzést, érzelmet, mindent!
 Hozzád? Ki eldobtál, mint a halállal már
 megalkuvó, az élet utolsó hívó leheletét?
 Nem, nem és nem! Ne kísérts! Hallgatlak, beszélj!
 Beszélj, mert félek megőrnit e síri csend!
 Védekezz, vagy mentsd magad! Mindegy.
 Védekezz azzal, hogy nem így akartad!
 Védekezz azzal, hogy álmaidban ringatsz.
 Egy ködbe vesző kétes sóhaj is elég! Beszélj!
 Ma már tudom, hogy szenvedélyes vágyam körbeleng mégegyszer.
 Tudod, hogy ez fergeteges vihar, ez már nem érzélem.
 Tudod most is félek.
 Tudod még féltelek.
 Érzem, koldus kegyelmet Tőled mégsem kérek!

**Erdős Sándor:
Üzenet**

Ez az év is kőkemény volt
bosszankodtunk már eleget,
nem kívánok semmi mást, csak
legyen a szívekben szeretet.

Hol szeretet uralkodik
menekül a bú, a bánat,
megbocsájtás csillagjával
díszítsd fel a fenyőfádat.

Kívánok hát mindenkinek
áldott, boldog ünnepeket,
a megváltó üzenete
töltse el a lelketeket.

Bene Edit: Tópart télen

**Pásztor Gergely: Lélekfények
(készült a Kiskunhalasi temetőben)**
**Szedő Tibor:
Betolakodó**

Tél már a küszöbön,
ősz még könnyes szemmel búcsút int.
Tarka színek a természet ecsetén,
sűrű festék az esővel felhígul.

Tél már vastag kabátban,
nyírkos avar lába körül.
Fa törzse cseréli a ruháját,
erdő nyakába zúdul a hó.

Tél arcára fagyott mosolya,
tenyerén nyíló jégvirág.
Idő hagyja hóban a lábnyomát,
dércsipke az égbolt tükrén.

**Kanizsa József:
Téli alkony**

A fagy keze
avar ruhán matat
jégpáncél-inget
visel a patak

S fönna hegyekben
a szél dudál
hó-gyermekeket ringat
felhő-uszály.

**Ambrus József:
neonfényben**

virágszemem találkozásra váltott
beszélj a versekről és bolondozz
- egyetlen szó szikrázik benne
mely a csontok mélyén ostoroz
szándék marad hogy megtörténjen
- szóközökben elakadt a semmi
belső érfalán belakott a rozsdá
és mesés lélegzetem beszennyezi
mocsár felett barbár labirintus
az utamról csak nektek mesélek
hogy új cipőben jár a fanatizmus
és neonfényben kezdődik az élet

küzdelemre készítet a valóság
új életre az Ambrus szonett nevelt
apám csak szegénységre biztatott
- és karmája sem ígért sikert
túlbeszélem a táncos délibábot
mely önmagát küzdötte a földre
kétség és spontán remény között
megállt a mindenség fölötté

a valóság szívéből kiszakadtam
csodálkozva példás figyelemmel
a sírást tiltja férfi büszkeségünk
mert becsületből áll össze az ember

Pánti Anna: Hideg hajnal

**Pánti Anna:
Hideg hajnal**

Ropogós reggeli ragyogás,
hunyorgó hideg hóvarázs,
napfényt növelő ringató hajnallal,
sugárzó sejtelmes sóhajjal
játszik a szél a fákkal,
árnyékot álmodó tájjal.
Télben kél reggeli nevetés,
Ábrándos, szikrázó ölelés!

**Tilingerné Gerlei Ilona:
A cél**

Futottam a Balaton partján,
vadul fújt a szél-orkán,
tajtékzó, fehér hullámok között
kacsák, hattyúk úsztak,
s a tó fölött sejtelmesen csillogott a fény.
Fáradni kezdtem,
oly messze volt még a cél,
s én hálát adtam minden lépésért.
Begörccsölt lábbal, fogyó levegővel,
de az Úrtól kapott
megújult erővel futottam tovább.
A sötétben felvillantak távoli, piros fények,
s végül égre tárt kezekkel,
hét kilométer után célba érkeztem
az Úrral együtt, boldogan!

**Drotleff Zoltán:
Szilveszter szép éjjelén**

Isten veled ó esztendő!
Atdál jót és rosszat is,
de meghagytál még bennünket...
Kedveltünk ezért mégis!

Bár elvittél sok barátot
kiket most is siratunk...
Eltiportál vágyat, álmot,
könnyet neked itt hagyunk...

Isten hozott újesztendő!
Nem ismerünk még téged,
remény legyél, s szép jövőendő!
Ezt kívánjuk merészen...

Át kell szállnunk vonatodra,
ám ne vigy el örökre...
Adj esélyt a holnapokra,
vigaszra és öröme...

Röpke perc, míg talákoztok
szilveszter szép éjjelén...
Csupán egyszer kezét fogtok
az időnek kerekén...

És elváltok mindörökre,
múlt és jövő célotok...
Mindkettő elvesz a ködbe,
lesznek egykor célfotók!?

Bene Edit: Jeges ér

Figula Csaba: Karácsony

Gyertyalángnak fénye,
Tölts be a házat,
Míg az udvaron a hópelyhek,
Vidáman cikáznak.

Buksi sem csahol már,
Macskák se perlekednek.
Hiszen áhítattal átítatva,
Áldoznak a csendnek.

Csak egy anyóka pakol,
Sűrög-forog halkan.
Hogy az elpilledt nagyapót,
Nehogy felriassza.

De egyszer csak zaj támad,
A csendet zsvaj töri meg.
Megjöttek a gyerekek,
A papát unokák lepik el.

A házat hirtelen,
Megtölti az élet.
Anyókánk is végez,
Már az asztalon az étel.

A család körbe üli,
Szemükben a béke.
A megnyugvás,
Hogy együtt vannak végre!

Kezeket megfogják,
S elhangzik a fohász.
Köszönjük neked Istenünk,
Hogy karácsonykor,
Ismét,
Együtt van a család!

Aradi Manyi horgolt technika

Kovácsné Rigó Márta asztaldísz

Tóth Eleonóra: Az én díszem

Tóth Nimród: Hópaplan alól

Tóth Eleonóra: Családi szeretetlánc

Tóth Nimród: Hómanó

Mandrik Olívia: Ősz

Tóth Nimród: Őszi leveleim

Tóth Benjámín: Mexikó

Cserna Ferenc

amatőr költő, író vagyok.

Szüleim istenhívő, becsületes falusi emberek voltak, ebben a szellemben neveltek engem is. Kisgyermekkoromban nem kaptam sok könyvet, de a Bibliát mindig áhítattal lapozgattam. Szerencsémre az általános iskolában és a középiskolában irodalomszerető tanítók, tanárok vettek körül, így a vers, az olvasás szeretete kisiskolás korom óta él bennem. Szerettem az iskolai ünnepeken, szavalóversenyeken szavalni. Ifjú koromban több irodalmi és színjátszó körnek voltam a tagja, a szavalóversenyeken rendre előkelő helyezést értem el. Néha belekezdttem egy-egy vers, vagy prózairásba is, de többnyire felénél nem jutottam tovább. Valamilyen belső késztetésre felnőtként is az irodalom, a költészet közelében maradtam, bár a pályám más területre vitt. Sokat olvastam, sokat szavaltam.

Nem voltak konkrét író kedvenceim, úgynevezett „mindenevő” voltam. Talán a költészetben, ott Arany János állt legközelebb hozzám. Ma is vegyesen olvasok verset, prózát, hazait és külhonit. Ha az írói ideámat kellene meghatározni, bizony számos író, költőt kellene „összegyűrti” hozzá. Az írás aktív műveléséhez, már „vénülő fejjel” fogtam hozzá családom biztatására. Eleinte novellákat írtam. Később

feleségem biztatására elkezdtem verseket is írni. Az Ő szavai öntöttek belém bátorságot, önbizalmat. A klasszikus verselési forma híve vagyok, de akad egy-két szabadversem is. Szeretem a rímes, ütemes, lüktető verseket. Nagyon jó érzés, ha a bennem szunnyadó mondanivalót ebben a formában is ki tudom fejezni. Ezen kívül a másik kedvenc versformám az APEVA. Ezzel nemcsak olvasmányos, de látványos elemeket is belecsempészhetek az alkotásaimba. Csak azon műveimet adom közre, amelyek bensőmből fakadnak, az akkori éneket adják vissza. Nyitott vagyok minden témára. Szoktam vidám dolgokhoz is nyúlni. Mosolyt varázsolni az emberek arcára. Ezt az egyik legszebb, legmagasztosabb költői feladatokhoz sorolom. Feleségemmel gyakran verselünk közösen. Szeretjük ezeket a vers-duettek, és örömmel mondjuk el másoknak is. Egy ilyen vers-duettel nyertük el 2020-ban a Pest megye kiváló krónikása címet.

Büszke vagyok arra is, hogy a közelmúltban átvehettem a Krúdy Gyula Irodalmi Kör által adományozott BRONZ Krúdy emlékérmét. Köszönöm az Elnökség tagjainak és Németh Nyiba Sándornak, a Krúdy Irodalmi kör elnökének, és mindazoknak, akik erre méltónak tartottak.

Örömmel tölt el, hogy egyik alapító tagja lehettem a Dabason működő Gyóni Géza Irodalmi Körnek, és e lelkes, szeretetteljes csapat színvonalas, tartalmas műsoraiban aktívan részt vehetek.

Írásaim rendszeresen megjelennek itt az Alkotó folyóiratban és más folyóiratokban, antológiákban is. Bízom benne, hogy meg ez évben kezembem tarthatom azt a verseskötetet, melynek címe: Lelkedben él tovább, s amelyet Hermann Marika, Figula Csaba és jómagam jegyzünk.

Ha Isten erőt ad hozzá, folytatom, amit elkezdtem. Szeretnék még írni, szavalni, szeretetet adni, mosolyt varázsolni a lelkekbe, örömet önteni a szívekbe.

Köszönöm a figyelmet, kívánok mindenkinek áldott Karácsonyt, békés, boldog új évet!

Az első versem, mely az ars poeticám is lehetne.

Ifjú voltam

Ifjú voltam, bátor, deli,
Nem volt előttem gát, kétség,
Társam volt a hit, reménység,
Víg éltem célokkal teli.

Ha utam akadály szegte,
Tartóztatott, hátráltatott,
Emelt fejjel tovább mentem.
Egyenesen, csak előre.

Olykor társaim is lettek,
Segítettek, támogattak.
Voltak, akik lemaradtak.
Keserűen búcsút vettek.

Jártam az igazak útját,
Nem volt gonoszság szívemben,
Szerettek és szerethettem,
Megléltem a bölcsek kútját.

Ifjúságom elszállt régen,
Tapasztaltabb, bölcsebb lettem,
De a hitem és reményem
Velem vannak, elkísérnek.

Beszélgetés Gál Mihály festőművésszel

Gál Mihály 1963-ban született Szegeden. Az általános iskolás éveit Kiskundorozsmán töltötte, a középiskolai tanulmányait pedig a szegedi Rózsa Ferenc Szakközépiskolában végezte. 1986-ban költözött Szegedről Kiskunhalasra és azóta is ott él. 2014-ben kezdett komolyabban érdeklődni a képzőművészet, azon belül is a grafika, majd a festészet iránt. Képességeit jól mutatja, hogy ennyi idő alatt is ismert festőművésszé vált. Tagja a Cserhát Művész Körnek, az Ósfalköz és a Ver-Deco Alkotó Egyesületnek, a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek valamint a József Attila Irodalmi Körnek. Szerény, közvetlen és művelt ember, tehát mindenképpen érdekes személyiség, aki okkal tarthat számot figyelmünkre...

- Szervusz, Mihály, volna kedved egy rövid beszélgetéshez az Alkotó Társalgó rovatában?

- Szervusz! Természetesen, bármikor szívesen beszélgetek.

- Remek, akkor kezdjük is! A művészekről, így a festőművészekről is azt gondolják, hogy gyermekkoruk óta ezzel foglalkoznak. Veled is így történt?

- Nálam a festészet felnőttkori szerelem. Iskolás éveimet leszámítva nem rajzoltam, nem foglalkoztatott a festészet és a grafika. Már ötvenegy éves elmúltam, amikor testvéreim biztatására részt vettem a Valdor Art jobb agyféltekés tanfolyamán. Kíváncsi voltam, vajon engem is meg tudnak-e tanítani rajzolni. Sikerült, és ettől kezdve nem volt megállás.

- Mivel kezted az alkotómunkát?

- Az első tanfolyam egy rajztanfolyam volt. Grafitral rajzoltunk, a grafit használatát tanultuk. Bő egy éven keresztül csak ezt a technikát alkalmaztam. Elsősorban portrékat, aktot rajzoltam... és minden mást ami a szemem elé került. Nagyon sok portré született ebből az időszakból, a színek viszont csak később csatlakoztak hozzájuk.

- Milyen technikával dolgozol a legszívesebben?

- A kedvenc technikámat nehéz meghatározni. Igazából még keresem. Hogy mégis mi áll a legközelebb a szívemhez? Sokat rajzolok grafitral, szívesen használom mind a lágypasztellt, porpasztellt, mind az olajpasztellt, az akrylt, az olajfestéket, a tojástemperát és ismerkedek egy újdonsággal, a szilikon művészfestékekkel is. Talán amit a legtöbbször, leggyorsabban tudok használni szívem szerint, az a pasztell.

- Úgy tudom foglalkozol az ikonfestéssel is, ez honnan jött?

- Én inkább szentképeknek nevezném, amiket

festek, hogy a meghatározás megfeleljen a hozzáértők számára is. Mivel alapból az arcokat, az emberi testet szeretem festeni, rengeteg portrét festettem, és az ikonfestészet bár szigorú szabályokhoz kötött, mégis sokrétűen használja az ábrázolásban az emberi arcot. Ennek a technikának a Varázsa is megfogott, ám még csak ismerkedek vele. Nagyon tetszik a leegyszerűsített emberi arc ábrázolása olyan formában, mely nélkülözi az emberi érzelmeket, hogy ne vonja el a figyelmet a festmény mondanivalójáról.

- Sok kiállításod van? Jelenleg hol tekinthetőek meg festményeid?

- Évente több kiállításon is van, de ezek csak időszakosak. Állandó jellegűek egyelőre nincsenek. A Kiskunhalasi Vasutas Művelődési Házban minden évben kiállítok, az idei nemrégén ért véget. A következő Szabadbattyánban lesz, valamint egy jövő évi romániai körút van szervezés

alatt. Folyamatosan érkeznek érdeklődések, megkeresések kiállításokkal kapcsolatban, változó helyszíneken, változó időpontokkal.

- És aki nem tud eljutni a kiállításokra, az hol nézheti meg az alkotásaidat?

- Van internetes galériám is, ahol az összes műve megtekinthető. Ez pedig a laprarajz.blog.hu weboldalon megtalálható.

- Más művészlélek is van a családban?

- A felmenőim között nincsenek. A rajztanfolyamot két lánytestvéremmel együtt végeztem, ők is csodálatosan festenek, rajzolnak, de nem aktív tagjai a művészeti világnak. A közvetlen családom általam vagy rajtam keresztül kapott kedvet hozzá.

Ma már a párom és a lányom is rendszeresen fest.

- Nagy élmény, amikor együtt alkothatsz a szeretteiddel?

- Fantasztikus élmény! Gyakran előfordul, hogy hárman körbeüljük az asztalt és egyszerre rajzolunk, festünk. Ilyenkor minden mást kizárunk. Ez olyan, mintha megállna az idő. Az utóbbi években a helyi, karácsony előtti kiállításaim, már amolyan családi Képtár keretében „Képes család” címmel zajlanak.

- Hogyan tudod összeegyeztetni a családot, az alkotást, a kiállításokat és a munkát?

- A család, az alkotás és a kiállítások nem gátolják egymást, együtt zajlanak, mivel mindhárman rajzolunk, festünk; így ebből nincs vita közöttünk.

Már a munka sem akadályoz az alkotásban. Sajnos egy egészségügyi probléma miatt, lassan már egy éve rokkantsági járadékos vagyok.

- Melyek a további művészeti elképzeléseid, terveid?

- Ha a kedvenc festőmről esik szó, mindenképpen Munkácsy Mihályt emelném ki. Az ő realizmusa nagyon közel áll hozzám. Ő is nagyon szerette

a portrékat, az emberi testet, az események ábrázolását. Én is szeretnék csoportokat, eseményeket megfesteni, mint ő, bár sokkal szerényebb tudással.

- A festőművészek gyakran nyitnak oktatóműhelyeket, ahol átadhatják tudásukat. Te tervezel ilyet?

- Jelenlegi terveimben a tanulás szerepel elsősorban, hiszen még rengeteg tanulnivalóm van, ám a közelmúltban nagy megtiszteltetés ért. Kesztyűs Ferenc festőművész tanársegéddé nevezett ki a 64 éve alapított Nemzetközi Képzőművészeti Magániskolájába és műhelyébe. Az én tanársegédi munkám nem a rajzkészségfejlesztésben látszik kidomborodni, hanem az új technológia, technika tanításában. Ilyen a Mester által kifejlesztett szilikon művészfesték, melyet dr. Nagy József kémikus professzorral találtak fel, s melynek működési elve egyedülálló a világon. Ilyen egyedülálló technológia még dr. Kesztyűs Ferenc festőművész és az Épületkerámiaipari Vállalat vegyészmérnökei által közösen kikísérletezett tűzzománckerámia festék is. Ezen technológiák használatát oktathatom a Mester magániskolájában, mint tanársegéd.

- Hallottam egy beszélgetést Bornemissza Attilával, melyben egy lovagrendről mesélt, és ebben mintha elhangzott volna a neved. Jól emlékszem?

- Igen! Nagy örömmre ünnepélyes keretek között 2018 március 1.-én a Római Sas Rend lovagjává ütöttek. A közeljövőben újabb lovagavatási

Gál Art: Nevető Jézus

ceremónia részese lehetek egy Nagyváradi kiállításon. Részemre ez nagy megtiszteltetés, mert emeli a kiállításom fényét.

- Gratulálok! Mi fogott meg a lovagrendben?

- Köszönöm szépen! Elsősorban a karitatív munkájuk és a hitvallásuk. Fontos tudni, hogy a Római Sas Rend 1948-ban elfogadta és aláírta az ENSZ emberijogi chartáját, és minden körülmények között azt betartva, annak szellemében tevékenykedik. A rend szelleme szerint, egyetlen tagja sem tagadhat meg soha egyetlen pohár vizet, vagy egy szelet kenyeret, vagy egy ruhadarabot a rászorulóktól, mert mindenekelőtt emlékeznünk kell arra, hogy Róma szellemi örökösei vagyunk, a szó legmélyebb értelmében. Békét kell nyújtanunk és irányítanunk a sorsot, hogy senki ne legyen rabszolga, mindenki szabadnak születessen. Szerintem ezeket az elveket minden jóérzésű embernek magáévá kellene tennie!

- Egyetérték! S most térjünk át az irodalomra. Tagja vagy a Krúdy Gyula, és a József Attila Irodalmi Körnek. Ezek szerint az írás sem áll távol tőled?

- Így van! Azt szoktam mondani; ha az ember

megtanulja meglátni a szépet, a jót akkor azt nemcsak lefesteni képes, hanem elmondani és leírni is. A zenéhez szoktam hasonlítani, hogyha az ember megtanul zongorázni vagy gitározni, akkor már könnyebb más hangszereket tanulni, mert az alapokat ismeri.

- Kik a kedvenc íróid, költőid?

- Erre a kérdésre szinte lehetetlen válaszolni. Ez olyan mintha azt kérdeznéd, melyik képemet szeretem a legjobban. Így egyet sem tudnék megjelölni, hogy azt mondhassam rá - ő a kedvenc. Minden írónak, költőnek megvannak azok a legjobb, legszebb művei, melyek közel állnak hozzám. Azért Wass Albert költészetét nagyon szeretem. De tulajdonképpen mindent elolvasok, ami szép és jó!

- Mihály, nagyon szépen köszönöm a beszélgetést! Nagyon tanulságos volt! Remélem lesz rá alkalom, hogy folytathassuk. Addig is sikeres alkotómunkát kívánok!

- Én köszönöm a lehetőséget, és üdvözlöm a Dabasiakat!

Szabó

Rajzom, Szilády Áron Kiskunhalas tudósa, lelkész, iskola szervező és alapító

Mártonné T: Mise a Lang-Monger Tanyán

2022. 10. 01-én, ahol áradt az udvaron a hit, az emberség, és a szeretet.

Marika és János meghívására,
 - Közel ötvenen, Újhartyániak -
 Délelőtt érkeztünk a Tanyára.
 Nem zavart minket az eső,
 Örültünk egymásnak mi, a sok-sok hívő,
 Köszöntöttük a vendéglátóinkat.
 Megérkezett Gábor Atyánk is,
 Örömmel fogadtuk, kérdésünkre
 Elmondta: még visszamegy a kórházba.
 Műtét kell a gyógyulásához.
 Az udvaron csodás oltárt állított a Lang család,
 Ahol Bese Gergő Atya szentmisét celebrált.
 Hittől átszellemülve, áhítattal, csendben
 Hallgattuk az Atya szavait.
 Lélekben feltöltődve, hitünkben megerősödve,
 Mosolyogtunk, imádkoztunk,
 Gyóntunk és áldoztunk, majd elcsendesülve,
 Ki-ki magába szállva, elmélkedett.
 A mise után élménybeszámolót tartott
 Gergő Atya, mesélt zarándokútjairól,
 Majd együtt megebédeltünk.
 Az Atya ajándékokat adott mindenkinek,
 Mosolyogva, szeretettel, kedvesen
 Üdvözölve egyenként a híveket.
 Csodálatos volt ez a nap,
 Imádkozva, szent énekeket énekelve,
 A mise részesei voltunk mindannyian.
 Délutánra a nap is kisütött,
 Aranyló színben csillogtak a fák,
 S mi mind boldogok voltunk.
 Szép volt ez nap nagyon,
 Mise, imák, csodás énekek,
 Így örvendenek az Újhartyáni hívek.
 Az Isten áldjon meg mindenkit,
 Fogjunk össze, és együtt imádkozva,
 Énekelve tegyük boldogabbá napjainkat!
 Az emberség, mely szétáradt az udvaron,
 A vendéglátóinknak és Gergő Atya
 Személyének volt köszönhető.
 Mély tisztelet és hála a Lang Családnak
 Példaértékű tettükért.
 A Jóistent kérve,
 Áldott legyen a nevük,
 Örökkön-örökké
 Mindannyiunk szívében.

Kis Ferencné Elő Marika: Régi disznóvágás

Három éves lehettem
Pontosan nem emlékszem.
Tél volt, kemény fagy, sok hó,
Ami a csontodig hatoló.

Tanyán laktunk, messze kint
Mi hárman és drága nagyink.
Kenyeret dagasztottunk,
Vagy épp kosarat fontunk.

Én is tevékenykedtem,
Havat hánytam, sepertem,
Morzsoltam kukoricát,
Ettettem tyúkot, libát.

Istállónkban tehén bőg,
Etetni kell, s fejni őt.
Lovak, malacok is jelzik,
Ők is a vacsorát kérik.

Este összeül a család.
Terve szomorú és galád.
Reggel disznóvágás lesz,
Mert a bőre már szűk lett.

Kigurítjuk belőle
Lesz szalonna, pecsenye,
Hurka, kolbász meg sonka,
Sok-sok finom falatka.

Hát én egy kicsit sírtam!
A malacot megsajnáltam,
De a kíváncsiságom
Erősebb, s már nem szánom.

Reggel – csupa izgalom –
Mi lesz a feladatom?
Erős kezek lefogják,
a bátrak meg leszúrják.

Fogd a farkát galambom!
Fogd, hogy el ne szaladjon,
Rajtad múlik most minden,
Kolbász lesz, vagy semmi sem.

Munkám fontosnak tartom,
A disznó farkát meghúzom.
Ki is múlt az ártatlan!
Vére már a tálban van.

A pörköltöt már izzítják,
Bőrét sütik, pirítják.
Vízzel fehérre mossák,
Darabonként behordják.

Este minden készen van,
Fazék, lábas tele van.
Savanyúmáj, káposzta.
Leves kerül asztalra.

Kemencében hurka sül,
Kolbász kunkorodva ül.
Fánk is kisül egy tállal,
Köszönjük a mamának.

Hogy közben én mit csináltam?
Folyton csak láb alatt voltam.
De büszkén azt hangoztattam,
A nap hőse csak én voltam!

Mert ha nincs, ki farkát fogja,
Biztosan elszaladt volna.
Ezért tehát nélkülem
Nem sülné a hurka sem!

Turányi Terézia: Téli napnyugta a hegyekben_

VELÜNK TÖRTÉNT

Egy röpké nyári szünet után folytatódtak találkozóink a dabasi Kossuth Művelődési Központban. Az előző híradás óta több jeles esemény is történt a Gyóni Géza Irodalmi Kör életében. Néhányat ezek közül megosztok Önökkel.

Tapodi Katalin meghívására részt vettünk a Kossuth Művelődési Központ Kaszinó Terasz programjának keretében megrendezett Carminum zenekar Sűgás az ősznek című estjén. Köszönjük igazgató asszonynak és a zenekar tagjainak az élményt!

Egy szeptemberi találkozónkon vendégeink voltak: Mitták Ferenc történész, Dabas város díszpolgára, író, költő, és kedves felesége Ági. Ferenc az 1526-os Mohácsi eseményekről tartott izgalmas, tartalmas előadásával bekapcsolódott a Gondolkodó című előadásorozatunkba. Köszönjük a tartalmas előadást!

Petőfi emlékévé lévén Petőfi estet szerveztünk. Előadásunknak A Költő visszatér címet adtuk. Ezzel a műsorunkkal látogattunk el a táborfalvai Jókai Mór Községi Színtérbe Soós-Győrffy Katalin meghívására. Előadásunkat Petőfi Sándor verseiből, versrészleteiből, gondolataiból, dalokból állítottuk össze, s ezzel sikerült megidézni a költő szellemiségét.

A rendezvényt Faragó Ádám előadóművész és Soós-Győrffy Katalin duettjével nyitottuk meg. Köszönjük a dalt a művészeknek! Köszönjük a meghívást! Köszönjük a lehetőséget Nagy Andrásné polgármesternek és Nagy Bencének a Művelődési színtér munkatársának!

A Gyóni Géza Irodalmi Kör Ari Fabró költő meghívására november 18.-án bemutatkozó zenés-Irodalmi előadást tartott a Budapest, Újhegyi Községi Házban.

Műsorunk címe: SZÍVÜNKBŐL SZÓL...

Az előadásunkban versekkel operaáriákkal, dalokkal, megzenésített versekkel varázsoltunk szeretetet, meghittséget, élményt az érdeklődők lelkébe. Műsorunkban fellépett Pánti Anna operaénekes, az Opera nagykövete. Köszönjük a művésznőnek a közreműködést! Köszönjük a meghívást!

A Gyóni Géza Irodalmi kört céljainak, rendezvényeinek megvalósításában 2022-ben segítették:

Kossuth Művelődési Központ
Solex Autójavító Kft
Jávor Cukrászda
Valentyik Ferenc
Dabas Város Polgármesteri Hivatala
Dabas Rádió munkatársa
Angry Cat Kft

Köszönjük szépen!

Kívánunk áldott ünnepeket, békés, boldog új esztendőt!

A kerttoposz a magyar irodalomban

Kedves Olvasóm!

Amikor e sorokat papírra vetem, már javában benne vagyunk az őszben, rövidülnek a nappalok, az éjszakák pedig meghosszabbodnak. A lombhullató fák levelei sárgulni és barnulni kezdenek, a táj az okker, a sárga, a piros, a barna és a lila színekben pompázik. Mennyire különleges és csodálatos az ősz által kínált színpaletta! Engem is megragadott a látvány, hiszen ilyenkor én is sokat vagyok kint a természetben, a saját kertemben, gyönyörködöm a tájban, és ez a változás eszembe juttatja az idő múlásának érzését és a nosztalgiát.

Azonban nemcsak én vagyok így ezzel, hiszen a magyar irodalomban számos költőnk, írónkat is megihletett a tavaszi, nyári, őszi, téli kert szépsége, különlegessége, csodálatos versekben megjelenítve és örökül hagyva az utókornak.

De nézzük, mit is jelent a toposz kifejezés? Nem más, mint az irodalmi műalkotásokban gyakran visszatérő motívum, amely különböző korszakokban és különböző szerzők műveiben azonos jelentéssel bír. Olyan képzettársítások, amelyek állandósultak, évszázadokon át öröklődtek, használatosak. Egyik leggyakoribb az ősz és az elmúlás, a tél a halál, a tavasz a fiatalság vagy az újjászületés szimbóluma, toposza, vándormotívuma.

A kerttoposzhoz számos jelentés kapcsolódik, így például a bibliai Édenkert a tökéletes boldogság szimbóluma, ahol nincs szenvedés, az ember és a természet harmóniában él, ugyanakkor a szerelem kiteljesedésének színhelye is. Ádám és Éva Édenkertje is ezt az érzést tárja elénk:

„A teremtés hatodik napját egy különleges fény zárta le, a naplemente. Az ifjú pár aludni tért. Hamar eltelt az éjszaka. Elérkezett a hajnal. Ádám és Éva nyújtózkodott, és egy pillanat alatt kipattant szemükből az álom. A felkelő nap első sugarai bearanyozták őket. Mintha minden ünneplőbe öltözött volna. A madarak hajnali szerenádot adtak a fiatal párnak, az állatok is ébredtek, a halak és delfinek meg hatalmas csobbanással adták tudtára a világnak, hogy milyen boldogok. Ádám és Éva kézen fogva elindult felfedezni gyönyörű otthonukat. Pompás virágok között indultak el, selymes, puha pázsiton jártak.”

1803-ban Csokonai A Reményhez című versében tárja elénk lelkének örömeit és fájdalmait; lelki világának változásait természeti képek közvetítik: az emberi érzésvilágot egy kert képével állítja párhuzamba, amely allegorikusan a lelkét jelenti. A természet változásai követik a lélek változásait, ahogy a kert, a természet virul, gazdagodik, majd pusztul, elhal, úgy gazdagodtak, majd haltak el a lírai én vágyai, reményei is. A költő a tavaszi virágoskert pompájával jellemzi a boldog szerelem érzését, majd a kert téli pusztulását állítja párhuzamba álmaitól, reményeitől megfosztott lelkének sivárságával. Ezekben a sorokban leginkább szerelmi csalódásának fájdalma szólal meg.

„Hagyj el, óh, Reménység!
 Hagyj el engemet;
 Mert ez a keménység
 Úgyis eltemet.
 Érzem, e kétségbe
 Volt erőm elhagy,
 Fáradt lelkem égbe,
 Testem földbe vágy.
 Nékem már a rét hímetlen,
 A mező kiszült,
 A zengő liget kietlen,
 A nap éjre dült. Bájoló lágy trillák!
 Tarka képzetek!
 Kedv! Remények! Lillák!
 Isten véletek!”

Berzsenyi Dániel az elmúlás témáját örökíti meg az 1804 körül írt A közelítő tél című versében, amely tájleírással kezdődik, őszt idéznek a sorok. A költő a negatív tájfestés eszközével él. A hervadást, hiányt, értékvesztést érzékelteti:

„nincs rózsás labyrinth” „nem lengedez a Zephyt” „nincs már symphonia” „nem bűg gerlice”
 „nem mosolyog gerezd”

Majd a továbbiakban összefoglalja a volt és van ellentétét. Szembeállítja az öröm és bánat érzését is, ezzel saját életérzésére utal. Befelé fordul és az élet mulandóságáról, a pusztulásról elmélkedik. Az élet mulását egy nefelejcs hervadásához hasonlítja. Ebben önmaga életének rövidségét és mulandóságát látja. A „koszorúm”, „tavaszom”, „ajakam” szavak az ifjúságot, az eszményi kort jelentik, amit szembeállít az öregséggel. A „koszorú” a szerelmi költészetét, a „tavaszom” az ifjúkort, az „ajakam” a szerelmet szimbolizálja. A vers végső lemondó gesztussal ér véget, a cím is erre utal. A tél az elmúlás toposza, a „közelítő” jelző pedig a bekövetkező halált teszi hangsúlyossá.

Vörösmarty Csongor és Tünde /1830/ című romantikus drámai költeményében szintén találkozunk a kert toposzával. A kert – közepén egy virágzó almafa – Csongor útjának kezdő- és végpontja, a paradicsomi állapotnak, a mennyei boldogságnak a szimbolikus tere, de az égi és a földi szerelemé is. A kert maga a világ, amelyben az emberiség drámája zajlik, a megkísértéstől a beavatásig.

1872-ben írta Jókai Mór Az arany ember című romantikus és realista jegyeket is mutató regényét. A Senki szigete bizonyára minden olvasó szívében-lelkében nyomot hagyott annak ellenére, hogy házasságtörés színhelyévé lett. Ám a sziget leírásában a kert, az utazás, a rózsza toposza is benne van, és kissé utópisztikusan a rousseau-i természeti állapotot idézi: ez a sziget Timár Mihály számára az el- és kivonulás lehetőségét jelentette. Hozzá kapcsolódik a szerelem és a nőiség is, ez a sziget nem más, mint szerelemkert.

S talán meglepő, de Radnótiról sem feledkezhetünk meg,

akinek a Bortól Abdáig tartó halálmenetelés idején, 1944-ben született meg az ábrándokkal összemossott, képtörésekből álló vágyott otthon idillje, az Erőltetett menet. A költeményben a nyers, durva realitást az álmokat szövő ábrándozás váltja fel. Az egyes szám első személyében megszólaló énben felébred az irreális remény, apró részképekből áll össze a béke, a vágyott otthon vonzó idillje. A lelassult idő nyugalmas békésen szemlélődik a képzelet, amely felidéri a nyárvégi, őszi kert, a szilvalekvár-főzés családias hangulatát, a szerető hitves törekeny alakját, a pihentető csöndet.

„Ó, hogyha hinni tudnám: nemcsak szívemben hordom
mindazt, mit érdemes még, s van visszatérni otthon;
ha volna még! s mint egykor a régi hűs verandán
a béke méhe zöngne, míg hűl a szilvalekvár,
s nyárvégi csönd napozna az álmos kerteken,
a lomb között gyümölcsök ringnának meztelen,
és Fanni várna szőkén a rőt sövény előtt,
s árnyékot írna lassan a lassú délelőtt, -”

Radnótinál ez a kert a nyugalom, a mindennapi tevékenysége, a szerelem színhelye, amely megtartó erőt, a reményt, a hitet jelenti, hogy talán van visszaút abból a borzalomból, ami várt rá a munkaszolgálat idején.

Kedves Olvasóm!

Mivel is zárhatnám a fenti gondolataimat? Talán azzal, hogy mit is jelent a ma egyszerű, hétköznapi emberének ez a szó: kert? Jó időben a ház körüli zöld az életterünk kitágítása, lehetőségeink megnövekedése, az én kiterjesztése. Megnyugvás, kikapcsolódás, gyönyörködés. A kertek a természet kicsinyített másai, számtalan élőlényel, többféle célból és elrendezésben. A kertben az ember munkálkodik: a természettel való kapcsolat bevonása a civilizációba más, mint a "vadon". A kertben – különböző szinten – érezhető az emberi jelenlét, a tudatosság. A vadon nagyobb mértékben a természeté. A kert a növekedés, a termékenység, az életteli és belső jelenségek színtere. Az évszakok változását díszes formák kísérik. Az élet és annak gazdagsága a leggyönyörűbb formákban válik láthatóvá. Csak rajtunk múlik, hogy saját kertünket/életünket mennyire gondozzuk és tesszük gazdaggá.

Batuskáné Kiss Katalin

Mitták Ferenc: Más szemmel 48+2 magyar történelmi eseményről és személyről

Izgalmas, tartalmas kalandozásra invitálom a kedves olvasókat. Mitták Ferenc történész, író személyéről, munkásságáról már olvashattunk az Alkotó hasábjain, ám most betekintheünk legújabb, még készülő művének egyik fejezetébe.

29. 995 augusztus 10.: Az augusburgi csata és a kalandozások kora

A./ Esemény- és személytörténet:

Sokáig a honfoglaló magyarság fő életmódjának tartotta a kalandozó hadjáratokat a X. században a romantikus-idealizált történelmi tudat. Mintha csak ebből éltek volna, csak ezzel foglalkoztak volna. Ma már árnyaltabb a kép: a X. századi magyarság döntő többsége, a köznép, földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozott; az akkori Európa viszonyait kihasználva a törzsi előkelők és a hivatásos harcosok vettek részt a kalandozó hadjáratokban, amelyek célja a zsákmányszerzés volt, s talán kisebb mértékben Európa (a lehetséges ellenfelek) feltérképezése.

A kalandozó hadjáratok már a 895-ös honfoglalás idején is zajlottak, majd sok évtizeden keresztül folytatódtak: Az irányok: Nyugat-Európa (Németország, Franciaország), Észak-Itália, majd a Balkán és Bizánc. Egyszer-egyszer még távolabbi vidékekre is eljutottak. Érdekes, hogy észak és kelet felé nem indultak hadjáratok. Keletről jöttek, és talán tartottak az erős pusztai népektől, és nem is hívták őket.

A legtöbbször nem spontán vágtak neki a magyar csapatok egy-egy hadjáratnak, hanem az egymással harcban álló államok, fellázadt államrészek hívták a magyarokat szövetségesként, és ilyenkor a szerződésben kialakított fizetésen túl a zsákmány is a magyarokat illette.

A külföldre induló csapatok mellé vezetőket is biztosítottak. A kalandozó hadjáratokban nem a magyarság egésze, hanem adott esetben néhány törzs hadereje vett részt, valószínűsíthetőleg fejedelmi hozzájárulással, noha a fejedelmi irányítás nem mutatható ki. A jelek arra mutatnak, hogy a hadjáratok évente ismétlődtek, és volt úgy, hogy egyszerre két irányba is hadak indultak. Komoly ellenállással eleinte nem kellett számolni, főleg a meggyengült és belviszályokba merült Karoling-utódállamok részéről. A magyarok így végigszámuldozhattak a Ny-i területeken. Az európai lakosság rettegve várta a sorra következő magyar támadást, és Istenhez imádkozott: „A sagittis Hungarorum libera nos, Domine!” (A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!) A fejedelmek, ha csak tehették, évi adó fizetésével váltották meg az átmeneti nyugalmat.

Néhány évtized múltán a sikerek mellett kudarcok, vereségek is érték a magyarokat. Így 933. március 15-én a Merseburg közelében, a Riade folyó mellett vívott ütközetben I. (Madarász) Henrik király legyőzte és megfutamította a magyar hadat. Néhány további kudarc után a magyarok végleg elkerülték Szászországot. Hamarosan Dél-Németország is megerősödött I.(Nagy) Ottó király idején, aki 942-től rendre visszaverte a magyarok támadásait. A magyarok utoljára 955-ben tettek kísérletet Németország adófizetésre kényszerítésére.

955-ben a bajorok keltek fel I.Ottó ellen, s a had élére Bulcsu harka (bírói méltóság) állt, akit a források királynak (rex) neveznek. Négy alvezéréként említik: Lélt (Lehel), Súrta, Csabát és Taksonyt (a későbbi nagyfejedelmet). A nevek is bizonyítják, hogy a hadjáratban több törzs is részt vett, a létszám elérhette a 10 ezer főt, ami akkoriban nagyon komoly seregnek számított.

955 júliusának végén Bulcsu és Lél seregei végigdúlták Bajorországot és betörték sváb területekre is. Ostrom alá vették Augsburg városát, amelyet azonban nem sikerült elfoglalniuk. I. Ottó a város felmentésére indult, és 955.augusztus 10-én az Augsburg melletti Lech folyó mentén (Lech- mező) ütközött meg a magyarokkal. A csata magyar sikerekkel indult. A németek létszáma mintegy 8 ezer fő lehetett, de egy részük nehézfegyverzetű páncélosokból állt. A csata első szakaszában a magyarok

legyőzték a sváb és a cseh osztagokat, de aztán nekiláttak a poggyászok fosztogatásának. A frankok Konrád herceg vezetésével megsegítették a svábokat, legyűrve a poggyászt fosztogató magyar seregrészt. A német nehézlovasság ezt követő rohama szétszórta a magyarokat, akik viszonylag rendezetten menekültek el a csataterrről. I. Ottó azonban lendületesen üldözte a magyarokat, s ő, valamint a környék népe szinte megsemmisítette a magyar sereget. A csatából a krónikás hagyomány szerint csak hét megcsonkított „gyászmagyar” tért vissza. Ez nyilvánvalóan túlzás, de elfogták Bulcsu, Lél és Súr vezéreket, akiket Ottó, - hogy elriassa a többi magyar vezért az újabb támadástól – 955. augusztus 15-én Regensburgban kivégeztetett. Ehhez az eseményhez kapcsolódik a „Lehel kürtje” monda. Az augsburgi csatában a németek is nagy veszteségeket szenvedtek, elesett Konrád herceg is. Azonban a csata után a magyarok többé nem vállalkoztak nyugati irányú kalandozó hadjáratokra.

B/ Megjegyzések, felvetések, gondolatok:

- 1./ A magyar köztudat – a korábbi értékelések alapján – nagyrészt úgy tudja, úgy tartja nyilván, hogy a honfoglalás utáni X. századi kalandozások csak zsákmányszerző hadjáratok voltak. A magyarok életmódjának tartották, hogy a zsákmányból éltek nagyobb részt, nem pedig termelő munkából. Mindezzel ellentétben a valóság az, hogy a Kárpát-medencét elfoglaló magyar törzsek már földművelésből és állattenyésztésből éltek, letelepedett életmódot folytattak. A szétagolt Európa, a megosztott államok érdeklődéssel fogadták a keletről érkezett hadászathoz értő népet. A nyugati államok és Itália is úgy tekintett a magyarokra, hogy bevonhatóak a beháborúikba. (A kalandozók déli iránya más: Bizánc felé valóban sokszor a zsákmányszerzés volt a cél; más esetekben orosz, bolgár, besenyő szövetségben folytattak támadásokat). A magyarokat a nyugati államok, államrészek szerződésben hívták katonai segítőnek egy kialakított összegért. Plusz a hadjáratban szerzhető zsákmány is az övék lehetett. Tehát mai szóhasználattal a magyarok zsoldoseregek voltak, akik pénzért harcoltak. A hadjáratra induló magyarokat vezetők vitték, ezért is érthető, hogyan jutottak el épségben a mai Franciaországig, vagy az Atlanti-óceánig. És nyilvánvaló, hogy a felfogadó fél segített a sereg élelemmel való ellátásában is. Természetesen a megszerzett javakat – a zsákmányt – a magyarok hazahozták, gyarapítva saját háztartásuk vagyonát. Innen ered az elnevezés, hogy a kalandozások „zsákmányszerző hadjáratok” voltak.
- 2./ Kevés szó esett eddig arról, hogy a kalandozó hadjáratok hozzájárultak ahhoz, hogy a magyarok megismerhették az európai vidékeket, a nyugati államokat és népeket, a nyugati városokat, kultúrát és szellemi életet. Ugyancsak fontos tapasztalatokat szerezhettek a nyugati harcmodorról, taktikai elemekről, az e harci stílus elleni lehetséges módozatokról. Egyes vezetőkkel, népekkel hosszabb távú kapcsolatokat is teremthettek. Nem elhanyagolhatóak a szerzett ipari, gazdálkodási, kereskedelmi ismeretek sem.
- 3./ Időben több mint ezer év telt el a kalandozások korától, de a fentebb vázolt minősítéseket, pozitív hozadékokat közelebb kellene hozni a történelmi tudatban, akár megjeleníteni a történelem oktatásban, a tankönyvekben.

C./ ÖSSZEGZÉS

Összefoglalóan megállapítható, hogy a X. századi magyar gazdaság számára a kalandozó hadjáratok zsákmánya nem lehetett meghatározó, ugyanakkor természetesen kiegészítette az előkelők és a harcosok vagyonát, megélhetését. A döntőnek a földművelést, az állattenyésztést és a jelentős kereskedelmet (amihez az átmenő kereskedelem is hozzátartozott) tarthatjuk.

A kalandozások nem hódító, területszerző hadjáratok voltak, hanem szövetségben, zsoldosként egy-egy uralkodó vagy fellázadt előlelő céljait segítették.

Amikor azonban az államok megerősödtek, szövetkeztek a magyarok ellen, többé már nem kecsegtettek sikerrel a hadjáratok. Egyértelmű, hogy Taksony nagyfejedelem uralma végén, a 970-es évek elején, végleg befejeződtek a kalandozások.

Pilinszky János

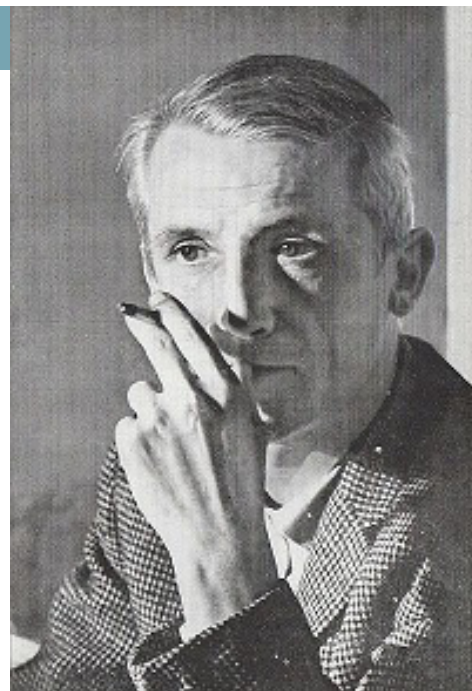
„Minden tetőről látni a napot.”

1921. november 27-én született Budapesten. Édesanyja, Baitz Veronika, az első világháborúban önkéntes ápolónőként dolgozott. Itt ismerkedett meg az idősebb Pilinszky Jánossal. Az apa harc közben megsebesült, így találkozott össze a két fiatal, s szerettek egymásba. A költő két nagybátyja a zenei életben szereztek nemzetközi hírnevet. Zsigmond a világ legnagyobb Wagner-tenoristája volt, Géza Németországban énekelt és brácsaművészként dolgozott. A költőnek nehéz gyermekkorra volt. Apjától szigorú nevelést kapott, és gyakran pofonokat, még a nővére helyett is.

A szerény, visszahúzódó gyermek a Cukor utcai elemi iskolában kezdte tanulmányait, majd a budapesti Piarista Gimnáziumban folytatta. Ekkor már főként az irodalom érdekelte, 1935-ben kezdett el verset írni. Dosztojevszkij, Megalázottak és megszorítottak című regényének olvasása során fordult figyelme az emberi szenvedés felé. Iskolatársai visszaemlékezéseiből tudjuk, hogy József Attila, Ady Endre, Verlaine, Boudelaire és Arany János a költő kedvencei közé tartoztak.

A Pilinszky családnak Balatonkenesén volt egy nyaralója. Az ifjú költő sok időt töltött itt a barátaival, akik ügyvédi, tanári, köztitviselői vagy mérnöki körökhöz tartoztak.

„ A tó ma tiszta, éber és
oly éles fényű, mint a kés,
lobogva lélekző tükör,
mit lassu harcban összetör
karom csapása. ...”
/ Éjféli fürdés, részlet/

A középiskola után jogot kezdett tanulni, majd a bölcsészkaron folytatta, de nem szerzett diplomát. Első versei 1938-39-ben jelentek meg a Napkelet és az Élet nevű lapokban. 1941-44 között az Élet segédszerkesztője volt. 1944-ben behívták katonának. Különböző lágerekben meglátta a koncentrációs táborok szörnyű világát, ami meghatározta egész életét és a költészetét. 1945 őszén térhetett haza.

Első verseskötetét 1946-ban a Szent István Társulat adta ki, mellyel kiérdemelte a Baumgarten-díjat. 1947-48-ban római ösztöndíjjal több hónapot töltött Olaszországban. 1949-től nem publikálhatott. Ez idő alatt verses meséket írt. Az Aranymadár című könyvvel térhetett vissza az irodalmi életbe. 1955-ben feleségül vette Márkus Anna festőművészt. Bár néhány hónap múlva elváltak, örök barátságban maradtak. 1956-ban a Magvető Könyvkiadó lektora, majd az Új Ember katolikus hetilap belső munkatársa volt. Az 1960-as évektől több európai országba utazott el, főleg Párizsban töltött hosszabb időt. Még az USA-ba is eljutott. A hetvenes évek végén megismerkedett Jutta Scherrer német vallástörténésszel. Szerelmük idejére esett utolsó költői korszaka. 1978-ban Párizsban megismerkedett Ingrid Ficheux gitárművésszel, akivel 1980. június 22-én házasságot kötött.

1981. május 27-én váratlanul elhunyt. A Kossuth- és József Attila-díjas költőt 1981. június 4-én hatalmas tömeg kísérte utolsó útjára a Farkasréti temetőbe.

„...Csönd akartam lenni és dobogó. Lépcső közé szorult világ. Senki és semmi. Hétvégi remény.”

Orosz Zoltánné: Hóember álma

Már két napja sűrűn hullott a hó, hatalmas pelyhekben. Már-már úgy tűnt soha nem hagyja abba. Közelgett a Karácsony, az év legszebb ünnepe, mikor szinte megáll az idő, s lelassul a világ.

Az udvaron kisebb hóbuckák keletkeztek, a cica fázósan rázogatta a tappancsait. Csodálkozva fürkészte hatalmas zöld szemével a nagy fehérséget. Bámészkodása közben az egyik hókupac hirtelen morogni kezdett, egy kis fuvallat felkapta a havat, s pillanatokon belül egy kedves, mosolygós hóember pislogott a cicára. Értetlen tekintet fogadta a macska részéről, nem tudta mire vélni az eseményeket. Ekkor a hóember lágyan megszólalt:

- Szia, kis bolyhos barátom! Ne félj, nem bántalak! Én vagyok a Hóember, a tél hírnöke. Csendesen szoktam az udvaron álldogálni, évről éve eljövök. Imádom a gyerekek kacaját. Van kedved játszani velem? Kis hólabdacokat tudok neked gurigatni!

A kiscica boldogan dörgölözött a hóember pocakjához, pajkosan játszadozni kezdett vele. Rövid időn belül nagyon jól összebarátkoztak, minden nap órákat töltöttek együtt, a cica mindig kedvesen simult hozzá, dorombolásával mesélte el a ház lakóinak életét, a készülődést, sürgést-forgást a házban.

Egy szép délutánon megérkezett a gyönyörű fenyőfa is, csodálatos éke lesz az ünnepnek. A kiscica boldogan szaladt hóbarátjához, nagyon izgatott volt. Aznap hosszasan beszélgettek a szeretetről, arról milyen jó érzés, ha valaki vár haza, és lényével felmelegíti a szívet. A kedvességről, mennyire jó tudni, hogy fontosak lehetünk valaki számára. Hóemberünk a dermedt mellkasában valami enyhe reszketést érzett.

- Milyen lenne, ha nekem is lehetne egy társam, akivel itt állhatnánk kéz a kézben? És milyen lehet, ha valaki nagyon szeret? És a szerelem? Tényleg felmelegít?

Cicus csak hallgatta barátja kérdéseit, és támadt egy fantasztikus ötlete. Elhatározta, hogy meglepi cimboráját a legszebb karácsonyi ajándékkal, amit kapni lehet: egy szerető társsal!

Egész éjjel serényen dolgozott, egy pillanatra sem hunyta le a szemeit. Hajnalodott mikor elégedetten szemlélte az elkészült művet. Mancsait összekulcsolta és imádkozni kezdett:

- Istenem, lehelj bele életet, hogy kedves jó barátomat boldoggá tegye, szerető társa lehessen!

Imája végeztével beballagott a házba, várta már a kellemesen langyos tej, és a puha kanapé, ahol délig szundikálhat. Odakint ismét nagy pelyhekben kezdett hullani a hó, a házból lágy karácsonyi dallamok szűrődtek ki. Kis hópajtásunk mosolyogva figyelte az ablakból látszódó fa díszítést, a boldog gyermek kacajokat. Meglepetésére nem várt neszt hallott, s mikor hátra pillantott meglátta a hasonmását. Szemei bájosan csillogtak, mosolyra húzódott a szája, olyan kis kecsesen intett felé. „Álmodom?” - gondolta a kis hóember. Félnék léptekkel közeledtek egymáshoz. S ekkor a kis hószív oly nagyot dobant, kellemes bizsergés járta át. Ott álltak egymás előtt, fogták egymás kezét, s olyan nagyon boldogok voltak, hogy valóra vált az álom ezen a csodálatos karácsonyon!

Most már ők is átélhették milyen is az igazi társ, aki mindig minden körülményben igazán, tiszta szívvel szeret. – Cicus elégedetten bólintott és Boldog Karácsonyt kívánt kis barátainak!

Illusztráció: Orosz Zoltánné rajza

Cserna Ferenc: Fehér hópihék

Sok-sok fehér hópihe szálldogál köröttem,
Fehér már a téli táj előttem, mögöttem.
Havasak a faágak, havasak a bokrok,
Havas a domb oldala, út mentén a szobrok.

Hó fed minden háztetőt és a templom tornyát,
Hópaplan takarja be repcét és a búzát.
Csilingel a lovas szán, siklik, mint a sellő
Utasai kacaján mosolyog a szellő!

Beköszöntött Télapó, megrázta szakállát,
Ajándéktól roskadó puttony nyomja vállát.
Fürge szarvasok vígan repítik apókat,
Reggelre a fehér hó takarja a nyomát.

Orosz Margit: Mikulásváró

Jön a szán az öreg Télapóval,
Gyorsan siklik, tele ajándékkal,
Víg csengettyűszó kíséri útját,
Fényes csillagok jelzik: itt jár.

Kíváncsian benéz az ablakon,
Gyerekek alszanak ágyaikon.
Egész éjjel járkál, nesztelenül,
Kis csizmákat nézi szüntelenül:

Elég fényesek, tisztán ragyognak?
Hisz ajándékot csak azok kapnak,
Kik hétköznapokban példát mutatnak,
Segítik szüleiket, szót fogadnak.

Figyelnek egymásra, óvják a kicsiket,
Tisztelik mindig az időseket.
Védik környezetük, nem szemetelnek,
Csizmájuk ajándékkal telik meg.

Mikulás örül: Mennyi sok jó gyerek!
Arcukon boldogságpír lengedez.
A szívükben öröm, köszönet és hála,
Télapó a szeretet üzenetét hozta.

Peti, Panna vígad: két pár csizma
Ajándéktól roskad az ablakba.
Huncut szemük ígérettel tele,
Jövőre nagyobb csizmát raknak ide.

Deák Isabelle: Mese Lillának

Van egy rét
tőlünk nem messze,
egy erdő közepén jól elrejtve.
Van ott selymes fű, tavaszi virág
egy elveszett tündérvilág.
Manók serege gyűjti a kincseket,
sün és egérke az ételmet.
Van ott minden jó,
szeder, szamóca
és aki szereti annak medvehagyma!
Gombát is találsz ezerszám,
nem mindegy melyiket kóstolod ám!
Nagy csendben kell járnod
ne zavarj meg senkit!
Vadat ki emberek elől rejtőzik.
Egy kis szerencsével
tündért is láthatsz,
szivárványt varázsló
kicsiny bogárkákat.
Vigyázz hát léptedre,
vigyázz fűre, fára!
Meglátod rálelsz majd a csodára.

Csipkerózsa: Erdei párbeszéd

verses mese (első közlésű)

Erdő bölcse, Bagoly úrfi,
S vadász társa, Róka Rudi,
Megbeszélük minden este,
Mint zajlott a vadász börze.

- Képzeld bagoly, el sem hiszed,
Hegyezd a füledet, hegyezd!
Elmesélem, hogy mi történt,
Titkom elárulom tüstént.

Faluszéli portán jártam,
Nagy nyüzsgés volt az udvarban,
Levágnák az összes lúdat,
Mert a gazda nagy lagzit tart.

Hírére úgy berezeltem,
Egy jó lúdat nyakon csíptem,
Puska dördült a nagy zajra,
S nem megszökött beste lúdja?

A többiek hangoskodtak,
Gágogással ricsajt csaptak.
Elilantam, mert beláttam,
Biz' a lúdért majd ráfáztam.

- Pihenőnek hogyha vége,
Mindkettőnknek legyen terve,
Mikor éjfél üt az óra,
Induljunk egy fordulóra.

Rendben Rudi, de ne feledd,
Én egy lúdat nem cipelek,
Megelégszem egy kisebbel,
Talán egy kis egérkével.

- Tudom én azt! - szólt a róka,
- Csak kettesben jobb a móka!
Vadászbecsületre mondom,
Osztózatunk a zsákmányon.

Te légy fentről bölcs és okos,
Szimatomban most szerencsét hoz,
Amint a Hold fölöttünk jár,
Osonok a zsákmány után.

Elindultak hát éjfélnél,
Pontban harang konduláskor.
Bagoly fentről huhogott,
Rudi ásott, földet dobott.

Nem számított, hogy a gazda,
Betont önt az ól alá,
S mikor éppen bejuthatna,
Fején kong a beton padka.

A vadászat kudarcba fult,
Róka Rudi csak úgy dúlt-fult.
Kifele az alagútból,
Egér bújt elő egy lyukból.

El is kapta Rudi nyomban,
Osztozott is Bagoly úrral.
Ha nagy zsákmány nem érkezik,
Kis fogást is megbecsülik.

Barátságuk életre szól,
Szemfüles fennt, lenn a bátor,
Az éjszaka két cinkosa:
Huncut róka, s bagoly társa.

SZILVESZTERI MÓKATÁR

#1. Kapd el a golyót! játék

A játékhoz szükségetek van jó sok pom-ponra, és szilveszteri kalapra.

Párban játszhatjátok a játékot.

Az első játékos fog egy marék pompont, a második játékosnál van a kalap.

Az első játékos háttal áll, az első játékosnak. Hátrafelé dob egy pompont, a második játékosnak el kell kapnia azt.

#2. Pompom futam

Ami kell hozzá:

- Pompon
- Ördögnyelv

Két játékos játsza egyszerre! Az asztal két szélére tegyünk egy-egy pompont. A játékosoknak az ördögnyelv segítségével kell eljuttatnia az asztal másik végére a pomponokat.

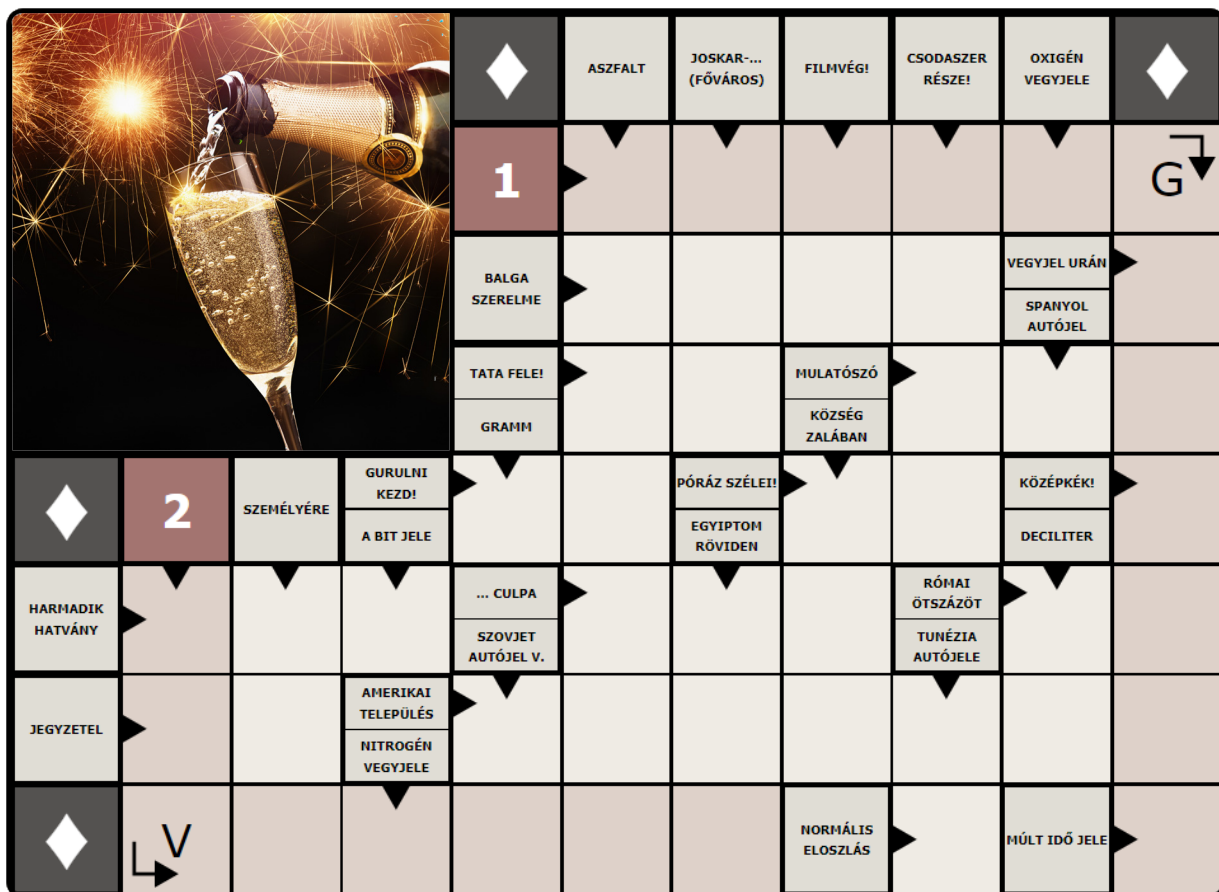
#3. Lufitánc

A gyerekek nagyon szeretik a lufikat. Szilveszterkor is érdemes jó sok lufit felfújni. Egyrészt remekül díszíthetjük vele a lakást, másrészt a lufi fújása erősíti gyermekünk szájizmait, harmadrészt sok-sok játékot játszhatunk vele. Az egyik ilyen a lufitánc. A párok a felfújt lufit a homlokukkal tartva táncolnak. Az a pár nyeri a táncversenyt aki a legtovább tud így táncolni.

#4. Vak toronyépítés

Adunk a gyerekeknek sok-sok építőkockát. Az első játékos szemét bekötjük. Bekötött szemmel épít tornyot a kockákból. A többiek hangosan biztatják, és számolják, hogy milyen magas a torony!

Copyright © 2010-2022, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: <https://nejh.hu/suukfW>

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
A beküldők között a Lelkedben él tovább című, dedikált verskötetet sorsolunk ki.

Beküldési határidő: 2023. február 28.

A fotót Soós-Györffy Katalin küldte. Zoltán Erika művésznő is megcsodálta az általam készített piros ékszerkollekción.

Palócleves

Hozzávalók:

60 dkg báránycomb (Én inkább a pulykacombot javaslom),
40 dkg zöldbab, 1 fej vöröshagyma, 1 gerezd fokhagyma, 1
db paprika és paradicsom, 4 db burgonya, 3 db sárgarépa, 3
evőkanál olaj, piros paprika, só, bors, 1 kávéskanál őrölt kö-
mény, tárkony vagy kapor, 2 dl tejföl, 1 evőkanál liszt

Eolvastam A jó palócok című remeket,
Ezért nem is töröm tovább a fejemet,
Mi lehetne ma délben az eledel:
Mi más is, mint Mikszáth kedvenc levese!

A leöblített húst szárazra kell törölni,
Kockákra vágni, s nem Istennel pörölni,
Ha véletlenül megvágta a kezedet.
Kötözd be gyorsan ujjadon a sebeket!

Miközben a köpködő olajat átkozod,
A felaprított hagymát üvegesre párolod.
Nehogy leégjen, keverjed hát serényen,
Tedd bele a húst, s pirítsd szépen fehérre.

Mehet rá a jól szétnyomott fokhagyma,
A feldarabolt paradicsom, paprika.
Egy-két percig szükséges még párolni,
Azután az édes-nemest rászórni.

Az őrölt köményt is hozzá keverjed,
Sózzad, borsozd, mert még elég ízetlen.
Önts rá két liter vizet. Ne a ruhádra!
És lassan; főzzed félig puhára.

Ha már félig puha hozzáadhatod:
A tiszta, felkockázott krumplit, zöldbabot,
Répát, s további húsz percig forralod,
Majd a tejföllel, és liszttel behabarhatod.

Még 5 perc, s készen van a finom levesed.
Amíg forró, ügyesen tányérokba kimered,
Szórj rá finomra vágott tárkonylevelet,
És adj mellé frissen szelt kenyeret.

Szabó Ferenc

Mákos guba torta

A legfinomabb karácsonyi desszert, amit valaha ettem, mákos guba torta madártej krémmel.

Hozzávalók a tésztához: /24 cm-es kapcsos formához/

5 db gubakifli,
8 dl tej,
4 tojás sárgája,
10 dkg vaj,
1 cs. vaníliás cukor,
10 dkg porcukor,
10 dkg darált mák,
1 citrom reszelt héja,
1 mokkáskanál őrölt szegfűszeg,
10 dkg mazsola.

Krém:

4 tojás sárgája,
1 cs. vaníliás pudingpor,
2 cs. vaníliás cukor,
10 dkg porcukor,
4 dl tej,
15 dkg vaj.

Tetejére:

3 dl tejszínhab,
1 evőkanál porcukor,
1 cs. habfixáló,
kevés szemes mák a díszítéshez.

Elkészítés:

Először elkészítjük a mákos gubát. A mákot ledaráljuk, a kifliket felkarikázzuk, a tejet és a vajat össze melegítjük. A tojássárgákat kikeverjük a cukorral, vaníliás cukorral, és a langyos vajhoz öntjük, majd lassú tűzön kissé besűrítjük. A darált mákhoz hozzáreszeljük a citromhéjat, belekeverjük az őrölt szegfűszeget, majd az egészet a tejes folyadékhoz keverjük. Ráöntjük a kiflikarikákra, várunk egy kicsi, míg a kifli felveszi a folyadékot. Egy 24 cm-es kapcsos tortaformát vajjal kikenünk, és ebbe belenyomkodjuk a kiflis masszát, majd 170 fokon 20-25 perc alatt megsütjük.

A krémhez a tojássárgákat jól kikeverjük a cukorral, vaníliával és a pudingporral, majd a forró tejhez adjuk úgy, hogy először egy kis merőkanállal belekeverünk a hőkiegyenlítés miatt, és utána öntjük az egészet a tejhez, majd sűrűre főzzük. Kihűlés után a 15 dkg vajjal jól kikeverjük. Ezt a krémet simítjuk a szintén kihűlt mákos guba tetejére, és pár órára hűtőbe tesszük, mielőtt a habot rányomjuk a tetejére. A tejszínhabot keményre verjük egy evőkanál porcukorral és a habfixálóval, habzsákba rakjuk, és halmozgat nyomunk a torta tetejére. Díszítésnek megszórjuk szemes mákkal.

Lejegyezte és elkészítette: Batuskané Kiss Katalin

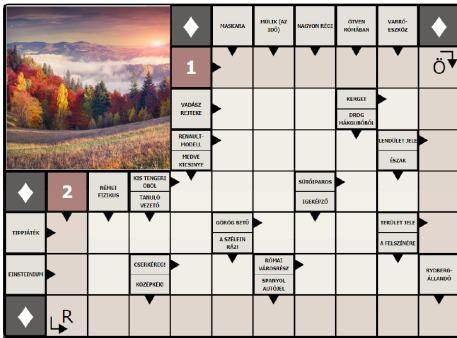
Kedves Alkotótársak!

A 2023-as Tavaszi Alkotó javasolt témái: Újjászületés testben és lélekben, Utazás égen és földön, Értékeink...

Az alkotások elküldhetők e-mailben: info@dabik.hu

Egyszeri online nyilatkozat elküldése: www.dabik.hu/nyilatkozat

Az Alkotót itt tudod megrendelni: www.dabik.hu/webshop

Az őszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
 Átöltözik a természet már
 A szerencsés nyertes: Varga Márton (Miskolc)
 Gratulálunk a nyertesnek!
 A nyereségét postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a Tavaszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.
Téma: Újjászületés testben és lélekben, Utazás égen és földön, Értékeink...

Beküldési határidő: 2023. február 28.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
 2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

e-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

e-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyöni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: www.depositphotos.com, www.vectorstock.com

www.wikipedia.org.

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

ALKOTÓSAROK

Czibere Anita: Angyalfények
 Deák Isabelle: Álmodom...
 Erdős Sándor: Egy szál gyertya
 Soós-Győrffy Katalin alkotása
 Orosz Margit: Karácsonyi gondolatok
 Cserna Ferenc: Tanyasi karácsony (anno)
 Nagy Kóré Mária: Karácsony
 Kovácsné Rigó Márta alkotása
 Monda Margit: Léleköröm
 Ambrus József: Karácsony
 Lengyelne Török Erika: Ha éjjel az égre nézel
 Fekete Edit: Megtisztulás
 N. Sebestyén Katalin: Advent első lángja
 Czibere Anita: Adventkor
 Turányi Terézia: A szent család
 A. M. Summer: Téli hangulat
 Fu Jen-Li: Haiku csokor
 Nagy Kóré Mária: Tél a hegyen
 Schafner Ágnes: Angyalképző
 Pánti Anna: Születésnap köszöntés Karácsonykor
 Pásztor Gergely fotója
 Pósa Anikó alkotása
 Szabó Józsefné: Karácsonyi mese
 Kurunczi Mária: ADVENT
 Nagy Kóré Mária: Téli táj
 Lantos Tímea: Kegyes hazugság
 Imre Anna: a fenyők
 Szabó Ferenc: Karácsonyi történet
 Drubina Karolina: Gyermekkorunk karácsonya
 Nagy Kóré Mária: Tél
 Fekete Edit: A távirat
 Pósa Anikó grafikája
 A. M. Summer: A karácsonyi vacsora
 Kovácsné Rigó Márta alkotása
 Turányi Terézia: A szent család menekülése Egyiptomba
 Baloghné Domokos Ilona: Téli mandala
 Kovács Attila: A tél
 Kiss József: Szóttlan a tél...
 Szedő Tibor: Télidő
 Kanizsa József: Kőbányára hull a hó
 Pósa Anikó alkotása
 Bene Edit fotója
 Turányi Terézia: Melegedben (vers és alkotás)
 Hermann Marika: Léleksóhaj...
 Német Nyiba Sándor: Visszatér
 Turányi Terézia: Gyöngyöstarjáni templom
 Borosi Lászlóné: Angyali érintés
 Dr. Török György: Távoli üzenet
 Dr. Veres János: Uram, Uram...
 Pásztor Gergely fotója
 Német Nyiba Sándor: Régi beszéd
 Tilingerné Gerlei Ilona: Üzenet
 Gál Mihály: Szégyenkő
 Pásztor Gergely fotója
 Pósa Anikó alkotása
 Eliza Wolf: Amíg élek
 Nagy Kóré Mária: Esti séta
 N. Sebestyén Katalin: Lelkem, tiéd a végtelen Univerzum
 Schafner Ágnes: Lebegés
 Kanizsa József: Telet ünnepel
 Rozványi Dávid: Boldogságbolt
 Ungváriné Spiegel Julianna: Se harmat, se eső
 Nagy Kóré Mária: Téli éj a fenyvesekben
 Bene Edit: Kenyérsercli
 Kosztolányi Ági alkotása
 Szűcs Erika Katalin: Vigyázz a teafilterrel!
 N. Sebestyén Katalin: Sarki fények
 Németh Sándor: Újjászületés
 Drotleff Zoltán: Tél
 Turányi Terézia: Téli hangulat
 Fekete Edit: Elengedés
 Erdős Sándor: Üzenet
 Bene Edit: Tópart télen
 Pásztor Gergely: Léleklények
 Ambrus József: neonfényben
 Szedő Tibor: Betolakodó
 Kanizsa József: Téli alkony
 Pánti Anna: Hideg hajnal (vers és alkotás)
 Drotleff Zoltán: Szilveszter szép éjjelén

	Tilingerné Gerlei Ilona: A cél	
	Bene Edit: Jeges ér	32.
	Figula Csaba: Karácsony	
	Aradi Manyi: Horgolt technika	
1.	Kovácsné Rigó Márta alkotása	33.
	IFJÚSÁGI-CSALÁDI OLDAL	
	Tóth Eleonóra alkotásai	
2.	Tóth Nimród alkotása	34.
	Tóth Benjámin alkotása	
	Tóth Nimród alkotásai	
3.	Mandrik Olívia alkotása	35.
	VENDÉGSAROK	
4.	Cserna Ferenc	36.
	TÁRSALGÓ	
5.	Beszélgetés Gál Mihály festőművésszel	38.
	ÉLMÉNYEK-ÉRTÉKEK	
	Martonné T.: Mise a Lang-Monger Tanyán	41.
6.	Kis Ferencné Elő Marika: Régi disznóvágás	
7.	Turányi Terézia: Téli napnyugta a hegyekben	42.
	DABIK HÍREK	
8.	Velünk történt	43.
9.		
10.		
11.	TUDÁSTÁR	
	Batuskáné Kiss Katalin: A kerttoposz a magyar irodalomban	44.
12.	Bene Edit fotója	46.
	Mitták Ferenc: Más szemmel 48+2 magyar történelmi eseményről és személyről	47.
14.		
15.	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Lengyelne Török Erika: Pilinszky János	49.
16.		
	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Orosz Zoltánné: Hóember álma	
	Orosz Zoltánné rajza	50.
	Cserna Ferenc: Fehér hópihéek	
	Orosz Margit: Mikulásváró	
17.	Deák Isabelle: Mese Lillának	
	Hermann Marika: Karácsony	51.
	Csipkerózsa: Erdei párbeszéd	52.
	Szilveszteri mókatár	53.
18.		
	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
19.	Soós-Győrffy Katalin alkotásai	54.
	KEVEREM-KAVAROM	
	Szabó Ferenc: Palócleves	55.
	Batuskáné Kiss Katalin: Mákos guba torta	56.
20.	KÖZÉRDEKŰ	
	Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba	57.
21.		
22.		
25.		
26.		
27.		
28.		
29.		
30.		
31.		